

Lêgerin

Insistir no socialismo é insistir na humanidade

PRIMAVERA 2025

Número 16

DERROTAR O FASCISMO NO SÉCULO XXI

EDITORIAL

Queridos lectores, neste período histórico no que nos atopamos, en todo o mundo están a producirse cambios políticos desenvolvéndose esta etapa en diferentes cores e dimensións. En oposición a como se retratan as forzas globais hexemónicas, o sistema estatal mundial está nunha profunda crise. Os desenvolvementos da fase política e militar en Oriente Próximo déixano ben claro e móstrannos unha vez máis como os estados de vangarda do poder imperialista como EE UU intentan darlle unha nova forma á rexión segundo os seus propios intereses. Non é a primeira vez que os estados fascistas intentan conseguilo con políticas xenocidas e atacando especialmente á mocidade e ás mulleres.

Esta profunda crise provocada polos estados fascistas pódese entender como unha crise existencial das forzas hexemónicas. Os pobos e sociedades do mundo están pasando por intensos ataques de guerra especial, xenocidio sistemático, violencia e crise de identidade.

Pero é precisamente nesta fase na que se puideron xuntar, organizar e resistir as forzas populares, deixando ben claras as súas reivindicacións: o que queremos é unha sociedade libre baseada na democracia, na liberación da muller e na ecoloxía! Estas reivindicacións son unha ameaza ideolóxica para o sistema fascista e machista, e esta é a razón pola que quen formulan estas reivindicacións enfróntanse a enormes ataques.

Deste xeito, podemos entender moi ben porqué os estados fascistas queren eliminar a revolución en Rojava e a Administración Autonómica Democrática do Nordeste de Siria (DAANES). Podemos entender porqué a resistencia popular se enfronta a unha violencia brutal, porqué o sistema machista ataca a muller de todos os xeitos para evitar que exprese o seu pensamento, vontade e natureza amantes da liberdade.

A mocidade que entende fará deste século o século da liberdade!

Oséculo XXI, como dixo Abdullah Öcalan, será o século da liberdade das mulleres! Esta sería a resposta máis contundente que nós, como mozos e mozas, podemos dar na nosa loita ideolóxica e organizativa.

Por iso, necesitamos comprensión. Porque somos unha mocidade que entende e actúa. Neste novo número da revista Lêgerîn analizaremos o estado fascista: Que é o fascismo turco? Que é unha guerra especial contra a sociedade? Cales son os ataques contra nós como mozos e mozas?

Somos unha parte da sociedade que non encaixará no marco do nacionalismo do estado. Somos persoas que loitamos contra o capitalismo e pola xustiza, pola auga, a terra e unha vida libre!

Ofascismo deste século ten outra cor que nos séculos anteriores e hai que entendelo moi ben. Por outra banda, temos que entender que a resposta máis contundente en contra será educarnos, organizarnos e recuperar a nosa cultura. Por iso, esperamos que este número de Lêgerîn tamén nos axude a comprender mellor o mundo que nos rodea e a nosa resistencia xuvenil internacional!

Revista Lêgerîn

FEBREIRO - ABRIL

A ilustración empregada na capa foi realizada por Kelanadestin/Raw Studio. Agradecemos a todas as ilustradoras e ilustradores polo seu traballo!

Índice

Editorial e Índice

A nación e a revolución

Abdullah Öcalan

Cando o paxaro está voando

A perspectiva das mulleres novas internacionalistas

¡Fagamos do 2025 o ano da vitoria!

Perspectiva da mocidade internacionalista

Derrotar o fascismo no século XXI

Introdución ao dossier

O fascismo turco: unha introdución

Comuna Internacionalista de Rojava

A froita da memoria

Giordano Pannocchia

As nosas dores e unha esperanza florecente. México no 2025

Pedro, de La Tormenta

A loita contra o fascismo nos Países Catalans

ARRAN

A resistencia antifascista no século XXI: revolución das mulleres ou decadencia

Hilde Kramer

Contra todo fascismo

Cudí Raperín

O que din as nosas cancións

Teresa Roanet

Cartas de dúas loitadoras pola liberdade

Asya Alí and Irma Marchiani

A miña vida real está por comezar hoxe

Mirain Baloch

Que pasou na historia?

Mozes en Acción

Pel negra, máscaras brancas

2

4

8

11

14

15

19

22

25

29

33

37

40

43

46

48

50

DERROTAR O FASCISMO NO SÉCULO XXI

A NACIÓN E A REVOLUCIÓN

A nación democrática como a cura para o fascismo do estado-nación

Recompilado desde os Escritos de Prisión de Abdullah Öcalan

Houbo moitas análises do fascismo, mais todas as definicións –feitas por marxistas, liberais, conservadores, ou anarquistas– foron enganosas. Ningunha delas tivo a intención ou o poder de explicar o que realmente sucedeu. Os magníficos intelectuais dos xudeus, as vítimas do Holocausto, tamén contribuíron a este malentendido. Isto é porque Hitler foi o resultado da sociedade intelectual e da praxe política de todo o mundo. Pero, claro, quen vai recoñecer isto?

Estado-nación e fascismo son similares na súa esencia. Para definir o fascismo como unha excepción que se impuxo externamente ao capitalismo é a máis grande miseria dos intelectuais liberais e socialistas. O capitalismo, nos termos de ser a civilización e o estado, é a expresión sistemática de manter sempre a man o estado nación, e por tanto o fascismo. O fascismo é a norma. O que é unha excepción é chegar a un compromiso coas estruturas democráticas.

O FENÓMENO DA NACIÓN E O SEU DESENVOLVEMENTO

Ten máis sentido falar sobre diferentes tipos de nacións no canto dun único tipo. Isto permitirá falar sobre nacións que foron construídas sobre bases diferentes. É instrutivo considerar un fenómeno social xeral á hora de tentar dar sentido á categoría de nacións. A cuestión primordial para todos os

clans e comunidades é a entidade: Que clase de sociedade ou comunidade son eu? É unha consulta á súa propia identidade. Do mesmo modo que cada persoa ten un nome e unha identidade, é posíbel -e necesario- falar sobre un nome e unha identidade para todas as comunidades. Se hai fenómenos sociais baseados en naturezas diferentes, é natural que teñan unha expresión da súa identidade. O nome e a identidade son importantes para que as sociedades de clans diferentes interactúen. Ademais, é absurdo pensar que todos os avances en ciencia e sociedade que fixeron progresar á vida humana e ás comunicacións poderían suceder sen nomear as características únicas de cada un e sen ter un epíteto. Por suposto é posíbel ser multilingüe, multicultural, e ter unha pluralidade de sistemas políticos e xurídicos. Nesta rede enorme de relacións, unha vez máis, un nome e unha identidade son imprescindibles. Pode haber unha nación bilingüe e bicultural, mais isto non elimina a necesidade dunha denominación e unha identidade. As diversidades e identidades múltiples requiren a elección correcta de métodos de coexistencia. De feito, as sociedades tampouco poden xurdir nin se gobernas doutro xeito.

A difusión do cristianismo na Idade Media europea entrelazouse en grande parte co desenvolvemento da conciencia de ser un pobo. Nas súas anteriores comunidades tribais, ao igual que nas tribos árabes e turcas, a conciencia de ser un pobo cunha orixe

común era moi feble. Antes da modernidade o cristianismo era un factor que obxectivamente levantou esta consciencia. Non designou estas sociedades para ser francesas ou alemás, mais unha consciencia relixiosa compartida en todas estas tribos foi un paso enorme cara ao desenvolvemento duns pobos cunha identidade común. O segundo paso foi o desenvolvemento político da formación de reinos. Así, despois do desenvolvemento dunha relixión común, a formación das tribos a un reino común é o grande paso final para devir nunha nación. Francia é un exemplo típico deste proceso.

O desenvolvemento do mercado da lugar ao aumento das relacións sociais; o nacemento da nación está próximo.

A nación é por tanto a suma de relacións sociais que se desenvolven ao redor da consciencia tribal, consciencia relixiosa, autoridade política común e o mercado. Tal vez sexa máis significativo falar sobre unha sociedade-nación. Devir unha nación non é igual a devir un estado. Por exemplo, aínda que o reino francés foi destruído, a nación francesa continuou a existir. Pode ser instrutivo describir o feito de ser unha nación como unha comunidade unificada por lingua e cultura. Mais é unha definición estreita e inadecuada dicir que a lingua e a cultura determinan por si soas o que unha nación é. Por suposto estas non son as bases únicas para ser unha nación; a política, o dereito, a revolución, as artes -especialmente literatura e música- e a economía de mercado, todos xogan a súa función en devir unha nación. A condición de nación non ten relación directa cos sistemas económico e político, a pesar de que poden influírse mutuamente. É un asunto moi ambiguo, e por isto calquera análise nesta consideración tería que ser feita nun xeito sensíbel e equilibrado.

A maioría das comunidades actuais convertéronse en nacións. A pesar de que hai grupos marxinais que non se converteron en nacións, a maioría son agora sociedades nación. É case como se non existise un individuo sen unha nación, pertencer a unha nación mesmo pode ser considerado un estado social natural. Mais na longa

historia da civilización ser unha nación nunca, antes da aparición do sistema capitalista, tivera tal importancia. Ou, mellor dito, o que foi feito no nome da nación preparou o terreo para catástrofes terribéis.

Unha énfase excesiva nos elementos que constitúen unha nación creou un desastre.

O factor máis importante na formación de ideoloxías nacionalistas é a ligazón entre nación e política. A política nacionalista sempre acabará nun réxime fascista (ao igual que o nacionalismo alimentado pola economía, a relixión e a literatura). O monopolio capitalista “sobrenacionalizou” os elementos que contribúen á conformación de nación, como política, economía, relixión, dereito, artes, deportes, diplomacia e patriotismo para lograr unha unidade sistémica en nome da resolución das crises. Así, cada nación pensa que será a

máis forte de todas ao non deixar unha soa entidade social fóra das relacións de poder. Os resultados foron terribéis cun baño de sangue en Europa e finalmente dúas guerras mundiais que tiveron historicamente consecuencias sen precedentes. Non se trata dun acto de converterse nunha nación se non en tornar a nación nunha relixión: a relixión do nacionalismo. Desde un nacionalismo de perspectiva sociolóxico é unha relixión.

Esta sociedade é peor que unha sociedade posuída; pode ser administrada segundo os desexos do sistema. De feito, a sociedade experimental inicial do espectáculo do fascismo non fracasou – os líderes foron eliminados, pero durante e despois da Guerra Fría, o sistema fixo que a sociedade do espectáculo dominara sobre todas as sociedades a través dos estados-nación e empresas financeiras globais. A actual conquista material e inmaterial das sociedades polo capitalismo supera con creces a de poderosos imperios como o dos sumerios, exipcios, indios, chinos e romanos. Claramente, a fase do imperio do capitalismo (as fases anteriores foron o colonialismo e o imperialismo) é o apoxeo da súa hexemonía. A pesar de que esta fase obxectivamente leva consigo aspectos caóticos e mostra signos de que experimenta unha decadencia intensa, o sistema capitalista pretende compensar os efectos de decadencia afondando na hexemonía da mente.

O MODELO DE NACIÓN DEMOCRÁTICA

O modelo máis beneficioso para unha nación é a nación democrática. É moi importante entender isto: para resolver os problemas relativos á

nación, a sociedade democrática é o tipo de sociedade máis construtiva. As nacións pódense formar e desenvolver mellor dentro do sistema da sociedade democrática. Se se apoian mutuamente en vez de usar a nacionalidade como motivo de guerra e loita, entón a etapa histórica da nación de nacións, a nación-fibra, pode ser posible. Só dentro dun sistema democrático a nacionalidade non dará lugar a loitas. Só así é posible que a nacionalidade contribúa á paz e á fraternidade na solidariedade e na pluralidade cultural.

Para as sociedades, o modelo de estado-nación non é outra cousa que unha trampa e unha rede de supresión e explotación.

O concepto de nación democrática inverte esta definición. A definición de nación democrática que non estea limitada por ríxidas fronteiras políticas e cunha única lingua, cultura, relixión e interpretación da historia, significa pluralidade e comunidades, así como cidadáns libres e iguais que existen xuntos e solidarios. A nación democrática permite que o pobo se converta nunha nación por si mesmo, sen depender do poder e do estado, converténdose nunha nación a través da tan necesaria politización. Pretende demostrar que, sen converterse en estado nin adquirindo poder e sen politización, pódese crear unha nación con institucións autónomas no ámbito social, diplomático e cultural, así como no económico, xurídico e autodefensa, e construírse así como nación democrática.

A sociedade democrática só se pode realizar mediante un modelo de nación deste tipo. A sociedade do estado-nación está pechada á democracia pola súa propia natureza. O estado-nación non representa nin unha realidade universal nin local; pola contra, renega a universalidade e a localidade. A cidadanía dunha sociedade uniformizada representa a morte do humano. Por outra banda, a nación democrática posibilita a reconstrución da universalidade e da localidade. Permite que a realidade social se exprese. Todas as demais definicións de nación sitúanse entre estes dous modelos principais.

Aínda que hai unha ampla gama de definicións para os modelos de construción nacional, tamén é posible unha definición que abarque todo; e esta é a definición de nación en relación coa súa mentalidade, conciencia e crenza. Neste caso, a nación é unha comunidade de persoas que comparten unha mentalidade común. Nesta definición de nación, a lingua, a relixión, a cultura, o mercado, a historia e as fronteiras políticas xogan non un papel decisivo senón corporal.

Definir a nación esencialmente como unha determinada mentalidade dálle un carácter dinámico. Mentres que nos estados-nación o nacionalismo deixa a súa pegada na mentalidade común, nunha nación democrática é a conciencia da liberdade e da solidariedade. Non obstante, definir as nacións só a través da súa mentalidade sería incompleto. Do mesmo xeito que as mentalidades non poden existir sen corpos, as nacións tampouco poden funcionar sen un corpo. O corpo de nacións con mentalidade nacionalista é a institución estatal. É por iso que tales nacións se chaman estados-nación.

As nacións cunha mentalidade baseada na liberdade e na solidariedade exemplifican a autonomía democrática. A autonomía democrática denota esencialmente o autogoberno de comunidades e individuos que comparten unha mentalidade semellante a través da súa propia vontade. Isto tamén podería denominarse goberno ou autoridade democrática. É unha definición aberta á universalidade. Un modelo de nación que se pode derivar do concepto de "nación cultural", pero que frea e exclúe a explotación e a supresión, é un modelo de nación democrático.

Unha nación democrática é a nación máis próxima á liberdade e á igualdade. E de acordo con esta definición, esta é a comprensión ideal de nación para as comunidades que loitan pola liberdade e a igualdade.

A nación democrática non se conforma cunha mentalidade e unha cultura comúns: é unha nación que unifica e goberna a todos os seus membros en institucións democráticas autónomas. Esta é a súa calidade definitoria. A forma democrática autónoma de gobernar é a condición primordial para converterse nunha nación democrática. Neste sentido, é a alternativa ao estado-nación.

O modelo de nación democrática, como modelo de solución construtiva, redemocratiza aquelas relacións sociais que foron esnaquizadas polo estatismo-nación; fai que as diferentes identidades sexan tolerantes, pacíficas e reconciliadoras. A evolución dos estados-nación en nacións democráticas traerá enormes ganancias. O modelo de nación democrática mellora as percepcións sociais cargadas de violencia a través dunha conciencia social solidaria e as fai humanas (un ser humano intelixente, sensible e empático). Quizais non elimine completamente as antipatías sociais pero pode minimizar a violencia da explotación e axudar a realizar a posibilidade dunha sociedade máis igualitaria e libre.

Non só fomenta a paz interna e a tolerancia, tamén transcende os enfoques represivos e explotadores cara outras nacións e transforma os intereses comúns en sinerxías a través das cales realiza a súa misión. Unha vez reconstruídas as institucións nacionais e internacionais segundo a mentalidade e as institucións fundamentais da nación democrática, entenderase que esta nova modernidade, a modernidade democrática, ten os atributos dun renacemento non só teoricamente senón tamén na súa implantación.

A alternativa á modernidade capitalista é a modernidade democrática, coa nación democrática no seu núcleo, e a sociedade económica, ecolóxica e pacífica que se teceu dentro e fóra da nación democrática ●

CANDO O PAXARO ESTÁ VOANDO

A PERSPECTIVA DAS MULLERES NOVAS INTERNACIONALISTAS

A resistencia histórica das mulleres novas é unha épica sen límites. Pervive na memoria colectiva das mulleres, á espera de ser documentada.

Nos últimos tres meses, os acontecementos desenvóléronse rapidamente; por primeira vez en case catro anos, os pobos do mundo recibiron unha mensaxe de Abdullah Öcalan desde a illa prisión turca de Imrali. Na mensaxe, Öcalan afirmou: "Se se crean as condicións, teño o poder teórico e práctico para liderar esta fase desde un fundamento de conflito e violencia ata un fundamento legal e político". Para nós, como mulleres novas, esta mensaxe -compartida durante o primeiro encontro despois de tres anos e oito meses de total illamento- actúa como unha luz orientadora na escuridade que nos rodea.

Isto fai que sexa aínda máis importante comprender o que quere dicir "crear as condicións". Implica dúas cousas: primeiro, que aínda non existen as circunstancias necesarias para que Abdullah Öcalan asuma o seu papel; e segundo, que é tarefa desta fase facer que se produzan esas circunstancias. As palabras de Imrali son unha chamada á acción, á creación e á transformación.

ATAQUES E RESISTENCIA

Os ataques mundiais contra as mulleres novas quizais nunca foron máis fortes que agora. As crises alcanzaron un pico sen precedentes. En todo o mundo, o conflito da modernidade capitalista hostil á vida está a intensificarse. **Nin a Primeira nin a Segunda Guerra Mundial acadaron os niveis incomprensibles de miseria e sufrimento que vemos hoxe.** A modernidade capitalista dirixiu o mundo cara á catástrofe total, e cada día que pasa fai máis urxente inverter o rumbo. Nos últimos tres meses asistimos de primeira man ás cruentas manifestacións da modernidade capitalista.

O rexurdir do yihadismo en Siria, a guerra de agresión turca contra a revolución das mulleres no norte e leste de Siria, o martirio de xornalistas como Şehîd Nazim Daştan

e Şehîd Cihan Bilgin, o auxe do fascismo nos centros da modernidade capitalista, os secuestros no caso de Balochistansêle e a brutalidade da modernidade comparten unha cousa en común: **son unha guerra contra as mulleres.**

O que une a todas as forzas hexemónicas e dominantes -explotadores, fascistas e opresores- é a crenza compartida de que unha muller que está na súa propia terra, con libre albedrío e pensamento independente, organizada e loitando por ideais como a beleza, a liberdade e o amor, supón a maior ameaza. O único punto común que une as forzas opresoras, desde os gobernos nacionais ata as bandas, as mafias, os exércitos, os paramilitares e o capitalismo financeiro, é a escravitude das mulleres e a guerra contra elas.

A RESISTENCIA DA COLONIA MÁIS ANTIGA

Os esforzos para evitar que as mulleres resistan a esta guerra comezan antes do nacemento. Mesmo antes de que naza unha nena, pónense nela expectativas: como debe desenvolverse, a felicidade que debe traer aos seus pais e os papeis que debe cumprir. **É difícil engaiolar a un paxaro que xa experimentou a liberdade, e igualmente difícil convencer a unha muller que probou a liberdade de que acepte a súa propia escravitude.** Así, o sistema atrapa ás mulleres desde o útero, co adoutramento patriarcal que comeza no nacemento.

Ningunha outra nación, colonia ou grupo sente o impulso de liberdade con tanta forza como as mulleres novas. Só a forza unida das mulleres pode reconducir radicalmente o 'creba xeos' da modernidade capitalista. As mulleres novas deben actuar con toda a rabia e o desprezo que acumularon contra esta vida falsa.

Organizadas ou non, en todos os recunchos do mundo —desde as montañas ata as costas, dende as aldeas remotas ata as metrópoles da modernidade— cada muller

ten unha batalla que librar. Os intentos actuais de suprimir ás mulleres novas representan o cumio da traxedia histórica. Aínda que as formas de opresión das mulleres cambiaron ao longo de 5.000 anos de patriarcado, a súa esencia segue sendo a escravitude.

A escravitude das mulleres comezou nos templos zigurat dos sumerios, os primeiros sistemas estatais da historia da humanidade. Estes templos, dedicados aos deuses, tiñan tres niveis: o superior para os deuses, o medio para os soldados e administradores e o fondo para os primeiros prostíbulos da historia. A palabra "prostitución" deriva do latín prostituere, que significa "exhibir". Mostrar algo é convertelo nun obxecto. **A división suxeito-obxecto comezou co patriarcado e sentou as bases para o concepto de poder.** Un obxecto non ten vontade propia; nin decide por si mesmo nin por outros. O patriarcado fixo dos homes os suxeitos e as mulleres os obxectos, unha dinámica que os sistemas patriarcais institucionalizaron ao longo de milenios.

Co paso dos milenios, esta separación foise afondando e institucionalizándose. Na modernidade, pódese atopar en cada esquina, en cada relación interpersoal, na dinámica humana-natureza, na relación estado-sociedade, en cada ámbito da vida e en cada pensamento. Os prostíbulos dos templos sumerios non eran só lugares de prostitución e escravitude; simbolizaron o primeiro paso na colonización das mulleres e a súa identidade. Ao longo da historia, a obxectivación da muller fíxose cada vez máis complexa, adquirindo diversas formas e alcanzando o seu auge na modernidade capitalista.

O LIBERALISMO LIBÉRANOS?

Ao longo da maior parte da historia, as mulleres novas xogaron un papel central no desenvolvemento da sociedade. Durante a Revolución Neolítica, as mulleres foron o motor da creación dunha sociedade en evolución. Non obstante, a medida que o patriarcado se converteu nunha forza organizada contra as mulleres e a sociedade, o papel das mulleres novas cambiou. Transformáronse: de prostitutas do templo a concubinas de corte, de amas de casa a funcionarios estatais. **Ao longo dos séculos, as mulleres viviron varias etapas de escravitude, que culminaron no liberalismo, que persuadía ás mulleres a ver a súa escravitude como liberdade.**

Se queremos facer hoxe unha loita de xénero efectiva, é fundamental entender como chegamos ata aquí. O liberalismo propaga a idea de que a liberdade definitiva é levar o que queremos, facer o que queremos, dicir o que queremos e vivir como queremos. Pero que significa a liberdade para unha muller atrapada en cadeas milenari-

as de escravitude? Como pode ser verdadeiramente libre a vontade dunha muller que foi obxectivada? A escravitude máis insidiosa é a que se fai pasar por liberdade.

Os zigurats do sistema de goberno da modernidade capitalista poden deixar de ser templos de tres pisos, pero seguen existindo. A escravitude das mulleres acadou un estatus case universal. Inténtase crear unha realidade na que ningún ámbito da vida quede alén da opresión da muller. Esta escravitude xa non se limita a accións específicas, como a prostitución física ou a obxectivación do corpo das mulleres, senón que quedou gravada nos pensamentos, sentimentos e accións de cada muller. Abdullah Öcalan referiuse a esta condición das mulleres como unha "puta universal". Por doloroso que resulte empregar tal termo, cando reflexionamos sobre a realidade actual das mulleres novas en case todos os recunchos do mundo, en case todos os ámbitos da vida, esta é a dura verdade do século XXI.

O ABISMO DA GUERRA MUNDIAL

O mundo está profundamente arraigado na terceira guerra mundial e ningunha parte de terra se salvou do derramamento de sangue. Porén, no medio deste caos, a resistencia das mulleres perdura. As mulleres nunca se renderon totalmente, aínda que a humanidade continúa a súa incesante marcha cara ao abismo. **En todos os continentes, a resistencia contra a guerra, a crise e o fascismo é intensa e inflexible.** A Terceira Guerra Mundial é unha bomba de relojería. Os feminicidios e a violencia sexual son agora realidades cotiás na guerra, mentres que o aumento do fascismo e o autoritarismo alimentan a brutalidade. O colapso ecolóxico que xa se está a desenvolver e o industrialismo desenfreado están facendo avanzar á humanidade como un tren sen freos.

Sabotar este tren provocaría unha explosión, que podería acabar nunha guerra nuclear ou máis masacres. En lugar dunha noite sanguenta, a loita das mulleres debe ser abordada cunha comprensión máis profunda. Desde o pico da crise radica o potencial de aproveitar as oportunidades, sempre que se entendan correctamente o tempo e o espazo. **Cada momento de caos ten a posibilidade de liberdade.** As mulleres novas, a través da súa dobre identidade como mulleres e mozas, posúen a capacidade de ver a realidade con claridade. Un movemento organizado e educado de mulleres novas podería captar este impulso, establecer novas vías para o tren e cambiar o curso da historia.

Secasí, construír tal forza require pasos deliberados na loita ideolóxica. Un movemento que reflexiona mentres se move, e se move mentres reflexiona, podería anunciar o inicio da fin do patriarcado. **Non hai ningunha muller nova que viva totalmente sen contradicións co patriarcado ou que se aliñe completamente á dominación, isto contradiría a esencia de ser muller.** A alienación das mulleres da súa identidade, terra e cultura é unha condición universal, aínda que se manifesta de forma diferente entre as rexións. A colonización, a urbanización e a destrución de espazos habitables desleixan ás mulleres en todo o mundo. Recoñecer estas contradicións en cada muller nova e organizarse a partir de aí debe converterse na tarefa natural de todas as mulleres. A revolución das mulleres é así amplificada.

A nosa arma máis forte é a nosa palabra: diálogo, discusión, organización e autoeducación. **Mesmo a autodefensa física só se pode realizar mediante a forza ideolóxica.** A autoeducación fomenta un albedrío forte e libre e elimina os patróns escravos de pensar, sentir e actuar. Jineoloji, a ciencia da muller e da vida, como propón Abdullah Öcalan, non é unha práctica exclusiva. A mesma muller, en todos os movementos, en calquera lugar do mundo, pode mergullarse nesta ciencia, que ofrece unha alternativa ás ciencias ao servizo do dominio. A historia das mulleres antes do patriarcado non se escribiu, e as que tentaron escribila foron queimadas na fogueira.

Porén, nin o pasado nin o futuro están predeterminados. Cada momento pódese transformar nun onde se viven alternativas. O progreso non é lineal nin circular. Como unha espiral, avanzamos, así como o movemento internacionalista das mulleres novas evoluciona. O internacionalismo é intrínseco á natureza das mulleres. Por moito que se faga o esforzo para illalos e afastalos, nunca se poderá conseguir por completo. Toda muller que sente un pouco de conciencia da súa feminidade pode comprender e empatizar con outras mulleres de forma natural en calquera lugar. Ningunha fronteira dos estados-nación pode limitar esta conexión.

A PRIMAVERA DAS MULLERES E DOS POBOS

Un movemento internacionalista de mulleres novas, consciente desta realidade, pode crear unidade entre as mulleres novas de todo o mundo a un ritmo extraordinario, e a necesidade é urx-

ente. Os movementos feministas conseguiron e seguen a conseguir cousas increíbles, aínda que seguen sendo insuficientes. Unha persoa con cancro non se salva da morte rescatando unha soa célula gris. Debemos enfrontar esta realidade de forma radical e honesta. **A guerra na que estamos é demasiado grave para que perdamos o tempo con autoenganos, especialmente cando o inimigo traballa as 24 horas do día para despistar calquera forma de resistencia.** A nosa resposta debe ser un movemento radical de mulleres novas unidas polas súas áreas compartidas mentres abrazan as súas diferenzas.

O ano 2025 converterase na primavera das mulleres e dos pobos. **O movemento guerrilleiro de mulleres YJA-Star nas montañas libres do Kurdistan representa a vangarda da resistencia das mulleres.** As guerrillas pediron que o 2025 sexa a primavera das mulleres e dos pobos. Convertendo cada anaco de terra nunha fronte de resistencia, podemos responder a esta chamada.

A pregunta do século XXI que nós, como mulleres, debemos facernos é: como queremos vivir? Que alternativa podemos ofrecer ao estado-nación, ao patriarcado e ao capitalismo? Se o noso obxectivo está claro, o camiño e os métodos da nosa loita revelaranse. O xeito en que resistimos, o xeito en que loitamos, debe servir para un propósito. Respondendo colectivamente a estas preguntas, podemos remodelar o campo de batalla en 2025 —o cumio da Terceira Guerra Mundial— e achegarnos á liberación das mulleres.

En que momentos sentimos liberdade? Cando sentimos que estabamos no camiño correcto? Cando sentimos profundamente a nosa feminidade? A liberdade física de Abdullah Öcalan, Rêber Apo, será decisiva para a primavera das mulleres e dos pobos. Os nosos momentos de liberdade son fontes de forza para a nosa loita e configurarán a nosa perspectiva e postura para 2025 ●

¡FAGAMOS DO 2025

o ano da vitoria!

PERSPECTIVA DA MOCIDADE INTERNACIONALISTA

A caba de rematar un ano turbulento de cambios rápidos e comeza un ano aínda máis tormentoso. No ano 2024 producíronse acontecementos importantes no ámbito internacional. Moitos gobernos mudaron, outros afondaron nos seus obxectivos estratéxicos. Outros gobernos pasaron por unha dura crise. Podemos definir 2024 como o ano dos cambios formais de goberno. Aínda que sabemos que os chamados réximes democráticos non fan cambios fundamentais cando cambia o presidente, o primeiro ministro ou o partido no poder, na crise que estamos a vivir podemos ver que estes cambios son a expresión dun afondamento no papel de cada país na arena global. As eleccións de novembro de 2024 nos EE. UU. foron a culminación dun proceso mundial de preparación. Xunto co Reino Unido e Israel, os EE. UU. están asumindo o papel de vangarda dentro das forzas da Modernidade Capitalista. As estruturas do estado profundo nos EE. UU. e no estranxeiro, durante un longo período de tempo, estiveron preparando para este momento. As estruturas estatais dos EE. UU. xa non aceptan gobernos que non sigan absolutamente a liña que marcan os EE. UU. Os Estados Unidos decatáronse de que as políticas liberais multicolores aplicadas ata agora non son capaces de facer fronte á crecente ameaza de Rusia e China. Por iso ven a necesidade de impoñer unha liña máis dura.

TERCEIRA ESTRATEXIA DA OTAN

• **Agora os Estados Unidos están a seguir a terceira estratexia da OTAN?** Para poder enfrontar a ameaza de China. Esta é, en realidade, a maior ameaza que afrontan no século XXI. Por iso dan pa-

sos de forma planificada. Pasaron anos nos que os EE. UU. e os seus aliados se prepararon para este proceso, que alcanzará o seu clímax en 2025. Por tanto, desde que a Guerra de Ucraína alcanzou unha nova etapa en 2022, a OTAN foi reactivada en Europa. O Reino Unido e Alemaña, xunto con Francia, serán os responsables desta primeira OTAN. Debería contrarrestar a influencia rusa en Europa do Leste e a dependencia europea do gas e o petróleo rusos. A segunda OTAN, que tomará a maior parte dos esforzos dos EE. UU., é a OTAN de Asia e o Pacífico, dirixida polo Reino Unido, Australia e os Estados Unidos (Alianza Aukus) contra China. Neste contexto, as relacións entre os EE. UU. e Filipinas foron impulsadas. O seu obxectivo é illar a China, para crear unha barreira en termos comerciais e militares. Os Estados Unidos defenderán ao seu aliado Taiwan e, cando sexa necesario, usaranno como pretexto para a guerra e os conflitos coa República Popular China.

ORIENTE MEDIO COMO CENTRO DA GUERRA

Os acontecementos máis importantes da última etapa de 2024 foron os do eixo Palestina-Líbano-Siria. En poucos días vimos caer o réxime sirio Ba'ath de 61 anos e xurdir un novo goberno. Por suposto, a caída do goberno da familia Al-Assad non pode entenderse só dentro dos acontecementos que ocorreron entre o 27 de novembro e o 8 de decembro. Esta ofensiva foi planificada moito antes, foi preparada e posta en práctica de acordo cun plan das forzas imperialistas na rexión. O 7 de outubro de 2023 e a masacre de Gaza, a guerra contra o Líbano e a perda de forza de Hezbolá, e polo tanto o golpe á influencia iraní na rexión foron o preludio desta

ofensiva. Nun futuro próximo poderíamos ver esta guerra e esta inestabilidade estenderse tamén a Irak. Este é o obxectivo da terceira OTAN: enfrontarse e debilitar a influencia iraní e rusa en Oriente Medio, reforzando ao mesmo tempo a posición dos EE. UU. e especialmente de Israel. Os acordos de Abraham entre Israel e os Estados árabes son un paso nesta dirección. Debemos darnos conta de que Israel non é unha potencia rexional, senón global. Ata agora foi un dos principais actores a nivel mundial. Agora é o seu momento para estabilizar e exercer a súa hexemonía na rexión. Por iso o Estado turco tamén teme a situación que virá: con Israel converténdose nunha potencia hexemónica, o papel central de Turquía como proto-Israel chegará ao seu fin e pasará a unha liña secundaria. Non será o principal aliado dos EE. UU. e da OTAN na rexión, polo que non poderá soste as políticas de masacre que persegue contra os pobos dentro e fóra de Turquía, especialmente o pobo kurdo.

E isto non é todo: cando Turquía insista na súa diplomacia bilateral, converterase nun obstáculo para o desenvolvemento das políticas imperialistas tanto de Rusia como dos

EE. UU. Por iso, Turquía ve moi claro que se quere evitar que a guerra se estenda ao seu propio territorio, ten que resolver os problemas internos. Levan moito tempo intentando "resolver" o problema kurdo. Insistiron no uso da forza, na aniquilación do movemento de liberación como un paso necesario para a aniquilación do pobo kurdo. Pero o Movemento de Liberación do Kurdistan e o pobo kurdo resistiron. Conspiración internacional contra Abdullah Öcalan en 1998/1999, os EE. UU., Israel e o Estado turco intentaron aniquilar o movemento de liberación mediante a destrución do seu liderado. Pero agora enfrontan un movemento aínda máis forte e non conseguiron cortar o liderado do resto do movemento e da xente. Os acontecementos na illa de Imrali, onde Abdullah Öcalan está recluído en réxime de illamento desde o 15 de febreiro de 1999, constitúen un punto clave dos acontecementos na rexión. A conexión da resistencia do pobo kurdo e a resistencia de Abdullah Öcalan materializouse na campaña internacional "Liberdade para Öcalan. Solución política á cuestión kurda".

IAS PORTAS ABRIRON, ALCANZAMOS A LIBERACIÓN TOTAL!

Esta campaña demostrou ata agora como **os pensamentos e o paradigma de Abdullah Öcalan son adoptados por persoas de todo o mundo como unha saída á crise e unha forma de alcanzar a liberdade.** Isto, xunto coa resistencia do pobo kurdo, a guerrilla kurda e especialmente a resistencia de Öcalan en Imrali impuxeron ao Estado turco a necesidade de abordar a cuestión kurda. Por iso abriron as portas de Imrali e permitiron que un membro da familia e unha delegación política visitaran a Öcalan despois de máis de catro anos de illamento total. Foi grazas á loita democrática do pobo kurdo, dos pobos de Oriente Medio e a unha gran loita a nivel internacional que esta visita tivo lugar. Sería erróneo atribuír esta evolución á vontade do Estado turco de encontrar unha solución. Foi a forza do pobo e o Movemento de Liberación do Kurdistan o que o fixo posible. Desde o primeiro momento en que se anunciou a visita do sobriño de Abdullah Öcalan, Ömer Öcalan, producíronse moitas guerras especiais e discusións sobre a posibilidade dun proceso de paz. É importante saber como se abriron as portas de Imrali: pola loita. Só desta maneira os acontece-

mentos que se producirán poderán chegar a un resultado verdadeiramente democrático.

NECESITAMOS PREPARARNOS PARA O QUE VÉN

Todos os desenvolvementos que terán lugar en 2025 traerán un gran caos consigo e, polo tanto, grandes oportunidades e cambios. Por suposto, as forzas da modernidade capitalista levan moito tempo facendo preparaciós. Prepararon a súa guerra irregular, reforzáronse en todas as dimensións da guerra, incluída a guerra cognitiva para "ocupar os corazóns e as mentes dos seus inimigos". Pero nós, as forzas democráticas, especialmente as mocidades revolucionarias, tamén deberíamos prepararnos para enfrontar este proceso. Vimos grandes alzamentos e desenvolvementos importantes en 2024. Especialmente as mocidades, coa vangarda das mulleres novas, erguéronse en diferentes partes do mundo, desde África até América Latina e Oriente Medio. Pero despois do alzamento, ¿qué?

O noso papel como mocidade é organizar e liderar os alzamentos, é verdade, pero o noso papel tamén é organizar a sociedade para o que está por vir. A Terceira Guerra Mundial está a afondar, os ataques contra as mulleres están aumentando e afondando, toman novas formas á medida que a tecnoloxía tamén se desenvolve. O mundo alcanzou o temido aumento de temperatura de 1,5 graos. A autocracia, as ditaduras e o militarismo están a aumentar en todas partes como resposta aos reflexos da sociedade contra a situación mundial. Entón, ¿que se debe facer? Se vemos tan clara esta situación, ¿que papel temos que tomar?

QUERIDA MOCIDADE DO MUNDO

Queridas e queridos mozos do mundo, non podemos quedar para sempre en TikTok ou Instagram. Non podemos estar satisfeitas compartindo algúns mensaxes radicais a través dos medios dixitais. Xa non podemos sentirnos cómodas vendo como outras e outros loitan ou son masacrados. Nos catro recunchos do mundo, os nosos irmáns e irmás están poñendo os seus corpos diante do inimigo. Tan mala como é a situación mundial, tan forte é a loita. Queren facernos crer que "o tempo das revolucións

pasou". O que tivemos no pasado foi unha mocidade forte que tomou conciencia e acción. Para comprender, sentir e actuar. Pensar, falar e facer era a norma. Talvez creamos que a revolución virá soa, como unha mazá que cae da árbore. Talvez creamos que a historia continuará traendo xustiza e igualdade soa. Os pesimistas poderían pensar que a natureza e o mundo serán destruídos pola ambición dos homes capitalistas.

Pero nada de isto é verdade. Se miramos profundamente a historia, vemos como as decisións cambian o mundo. Cada revolucionaria na historia tomou a decisión de cambiar estas cousas. Quizais actuaron nun territorio concreto ou a nivel internacional, pero todas e todos actuaron con decisión polo ben da humanidade. Sabían que a mazá non caería, como dixo Che Guevara, teríamos que facela caer. É a nosa quenda, polo tanto, de tomar o seu bastón e levar a súa loita ao seu obxectivo final, para lograr os seus soños e construír unha vida libre.

O PARADIGMA COMO GUÍA PARA SAÍR DA CRISE

Hoxe temos miles de anos de experiencia acumulada na loita. Non só isto, temos o paradigma que nos permite comprender o noso lugar na historia e no mundo tal como é e como queremos que sexa. O paradigma da modernidade democrática de Abdullah Öcalan déixanos un papel e un horizonte, especialmente ás mulleres novas e á mocidade: para asegurarnos de que a dialéctica da historia vaia cara á liberación. E, queridas e queridos amigos, se non asumimos esta responsabilidade, o sistema capitalista gañará de novo. Pero como non podemos nin sequera pensar que o capitalismo volva gañar, definitivamente debemos atopar as formas e os métodos para a vitoria. A revolución gañará e serán as mocidades co seu dinamismo e forza de vida quen a fagan gañar.

POR ISO DEBEMOS FACER DO 2025 O ANO DA MOCIDADE. ¡AS MULLERES E OS MOZOS! ¡FAGA 2025 O ANO DA VITORIA! ●

O 20 de xaneiro de 2025, Donald Trump celebrou a súa toma de posesión do goberno dos Estados Unidos, rodeándose dos seus simpatizantes e nomeando ao multimillonario Elon Musk como o seu asesor especial. Musk realizou o saúdo nazi en varias ocasións diante dunha multitude de oligarcas e da televisión internacional, sen ningunha vergonza. Este momento amosa a realidade do fascismo no século XXI.

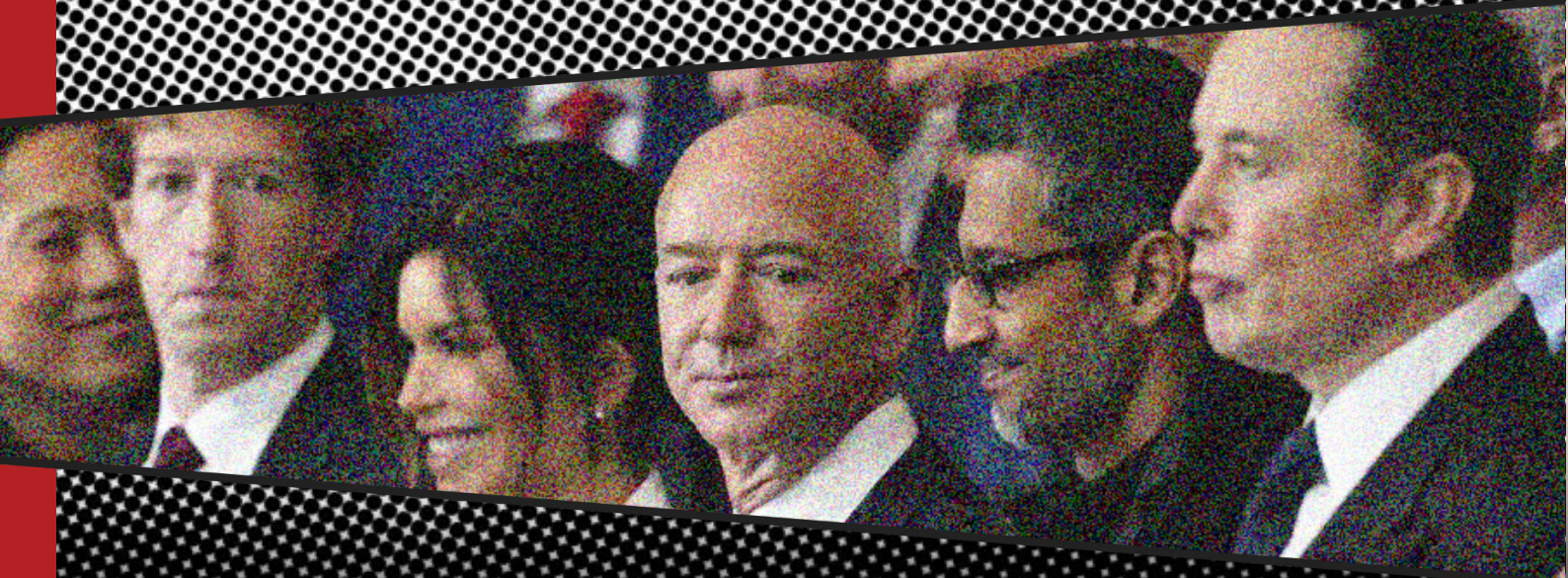
Fronte ao colapso ecolóxico, a diminución dos recursos e a incapacidade de resolver os seus propios problemas internos, o capitalismo atópase nunha crise existencial: ou se implementan cambios sistémicos de forma moi rápida, ou o fin do capitalismo como sistema hexemónico global é só cuestión de tempo. As guerras, os xenocidios e as revoltas dos pobos de todo o mundo reflicten o beco sen saída no que se atopa a clase capitalista. O fascismo volve, polo tanto, á axenda para servir como método de goberno na Terceira Guerra Mundial.

Non debe sorprenden a ninguén que o fascismo sexa o verdadeiro rostro do Estado-na-

ción. Pero o Estado-nación do século XXI tomou novas formas, e tamén o fascismo. A atomización e segmentación da sociedade, a guerra cognitiva a través das novas tecnoloxías, a destrución acelerada da cultura e do planeta Terra, xunto cos ataques ás mulleres, son todas expresións deste fascismo do século XXI.

Non temos que esperar a que volva aparecer unha imaxe específica do fascismo. Debemos analizar os síntomas do fascismo que temos diante dos nosos ollos neste mesmo momento para poder reaccionar estratexicamente. Agora mesmo, fortalezcamos a nosa loita revolucionaria e internacionalista, sigamos as vangardas do movemento de liberación das mulleres. Unamos á mocidade de todo o mundo: esta será a única forma de derrotar o fascismo e o capitalismo e construír o futuro que necesitamos!

Desde México ata o Kurdistan, pasando por Italia, Cataluña e Alemaña, os textos elixidos lévante por todo o mundo para comprender mellor o fascismo do século XXI e as numerosas formas de resistencia dentro dos movementos xuvenís.

DERROTAR O FASCISMO NO SÉCULO XXI

O FASCISMO TURCO

unha introdución

Comuna Internacionalista de Rojava

Como mozos e mozas revolucionarias, debemos coñecer ben ao noso inimigo para combatelo de maneira eficaz. Comprender o fascismo turco, con máis de cen anos de historia, é útil e necesario porque o Estado turco foi un proxecto das potencias occidentais e asumiu diferentes roles desde a súa fundación. A través de todas estas fases e transformacións que experimentou desde a súa fundación en 1923, o Estado turco sempre foi, na súa esencia, un proxecto das potencias hexemónicas da modernidade capitalista, unha arma de guerra especial contra as sociedades da rexión e os movementos socialistas. Pero o fascismo turco tamén é unha vangarda do fascismo moderno. Se entendemos o fascismo turco, podemos desenvolver perspectivas para as loitas antifascistas sobre esta base co fin de derrotar o fascismo en Oriente Medio e en todo o mundo.

O ESTADO TURCO: CONSTRUÍDO SOBRE A BASE DO XENOCIDIO E A EXPULSIÓN

Tras a derrota do Imperio Otomán na Primeira Guerra Mundial, case todo o territorio do actual Estado turco foi ocupado por Gran Bretaña, Francia e Italia. No transcurso da Guerra de Liberación Turca e da creación do primeiro parlamento turco, o Movemento Nacional en torno a Mustafá Kemal gañou poder na recentemente fundada República de Turquía.

O movemento dos chamados Mozos Turcos desempeñou un papel importante na mobilización do Movemento Nacional. Os Mozos Turcos xa traballaran por unha forma constitucional de goberno cando dita actividade era ilegal durante o Imperio Otomán. O seu partido máis influente era o İttihad ve Terakki (Comité para a Unidade e o Progreso), que entrou no parlamento do Imperio Otomán despois da chamada Revolución dos Mozos Turcos en 1908.

Os Mozos Turcos foron uns dos principais protagonistas do xenocidio armenio. Un millón de persoas foron asasinadas baixo o réxime dos Mozos Turcos, xa fosen fusiladas ou conducidas ao deserto sirio en marchas de morte. Quen sobreviviron fisicamente ao xenocidio convertéronse no obxecto dunha brutal campaña de asimilación, que se levou a cabo en gran medida mediante a islamización e a escravitude forzada. As mulleres armenias só puideron salvarse da morte casándose cun home musulmán, e miles de nenos foron separados dos seus pais e asimilados en institucións estatais.

Os Mozos Turcos tamén apoiaron a Mustafa Kemal porque agardaban poder manter baixo o seu goberno as terras e propiedades roubadas aos armenios. Moitos perpetradores do xenocidio pasaron a formar parte do parlamento da República de Turquía, fundada en 1923. Dentro do movemento dos Mozos-Turcos existían varias correntes, apoiadas e influenciadas por varias grandes potencias. Gran Bretaña, Alemaña, Italia e Francia intentaron facer valer as súas reivindicacións en Oriente Medio a través do movemento. O papel de Turquía foi difundir o modelo europeo do Estado-nación en Oriente Medio e proporcionar un modelo para a fundación do Estado de Israel. A base dos xenocidios do Estado turco é a ideoloxía do Estado-nación resumida no lema da República: "Unha nación, unha bandeira, un Estado".

FASCISMO BRANCO: A ASIMILACIÓN COMO IDEOLOXÍA DE ESTADO

Tras a fundación da República o 24 de xullo de 1923, o CHP (en turco: Cumhuriyet Halk Partisi, Partido Republicano do Pobo) **instaurou unha cuasi ditadura baixo a dirección de Mustafa Kemal**. Ata 1950 non se celebraron eleccións libres na República. Baixo o CHP, máis dun millón de gregos ortodoxos cristiáns foron expulsados e continuouse coa política de asimilación contra armenios, kurdos e ezidî. Abdullah Öcalan describe esta primeira xeración do fascismo turco como "fascismo branco": os outros grupos étnicos só eran aceptados coa condición de que se asimilasen, é dicir, adoptasen unha identidade turca en lugar da propia. Outras linguas, especialmente o kurdo, foron sistematicamente suprimidas, prohibidas e rexeitadas. Mesmo hoxe en día, falar kurdo en público pode ser perigoso. Aínda que os métodos do fascismo branco son máis sutís, calquera forma de resistencia contra o Estado aínda se enfrontaba a masacres, como demostra o xenocidio de Dersim.

Despois da Segunda Guerra Mundial en particular, as forzas do fascismo branco recibiron un apoio masivo dos Estados Unidos. O Estado turco converteuse nun importante instrumento para afirmar os intereses dos Estados Unidos en Oriente Medio, mentres se opoñía á crecente influencia da Unión Soviética e dos partidos comunistas na rexión.

FASCISMO NEGRO: TERROR E CONTRAGUERRILLAS

A medida que o espertar da mocidade que se produciu coa revolución de 1968 empezaba a ameazar os alicerces do poder en todo o mundo, Estados Unidos e a OTAN activaron outras forzas en Turquía para esmagar o movemento xuvenil e obreiro. A esquerda turca, cada vez máis influente, agora debía ser combatida pola segunda xeración do fascismo turco que se formou despois da Segunda Guerra Mundial.

Os Lobos Grises (en turco: Bozkurtlar ou Bozkurtçular), como se denomina a estes fascistas turcos, forman parte dunha corrente que Abdullah Öcalan describe como Fascismo Negro. Na súa esencia, é antisemita, racista e ten vínculos ideolóxicos e persoais co fascismo de Adolf Hitler. A figura central desta corrente, que liderou a loita contra a esquerda turca a partir de 1960, foi Alparslan Türkeş. Türkeş e outros oficiais turcos foron adestrados nos EE. UU. entre 1945 e 1950 e foron membros fundadores do partido nacionalista MHP (Milliyetçi Hareket Partisi, Partido do Movemento Nacionalista) e a contraguerrilla, a rama turca de GLADIO.

No marco do chamado programa GLADIO, EE. UU. e a OTAN crearon despois da Segunda Guerra Mundial estruturas paramilitares en Grecia, Alemaña, Francia e moitos outros países europeos, que debían activarse no caso de que os partidos comunistas tomasen o poder político.

OS GOLPES MILITARES DO 12 DE MARZO DE 1971 E DO 19 DE SETEMBRO DE 1980

Na historia da República de Turquía, os militares tomaron o poder de maneira regular cando os partidos gobernantes non puideron tomar medidas efectivas contra as organizacións obreiras e a esquerda. Desde 1960, os militares estiveron a planear golpes de Estado case exactamente cada dez anos.

O golpe de Estado de 1971 foi unha reacción ao crecente poder da esquerda, que nos anos anteriores loitou por dereitos decisivos para os traballadores. Nos

anos seguintes, o país viviu unha campaña de violencia fascista. Entre 1975 e 1980 foron asasinados miles de estudantes, profesores, intelectuais e activistas.

Centos de miles de esquerdistas turcos e kurdos tamén foron arrestados ou torturados ata a morte como resultado do golpe de Estado do 19 de setembro de 1980. Despois da toma do poder, unha xunta militar gobernou e puxo en práctica todo o que a dereita intentara lograr nos anos anteriores. As organizacións de esquerda, os medios de comunicación e os sindicatos foron prohibidos e o país foi sometido a unha privatización neoliberal. A esquerda turca non puido resistir os ataques do Estado porque non estaba preparada para o golpe militar. **Abdullah Öcalan advertira do golpe de Estado desde o principio e tratou de unir as forzas de esquerda en Turquía.** Mentres que a esquerda turca non puido recuperarse da onda de represión, arrestos e asasinatos, o PKK conseguiu sacar varios centos de cadros do país e prepararse para a loita armada grazas á previsión de Öcalan. A resistencia na prisión, especialmente na prisión de Diyarbakir en Amed, desafiou ao fascismo e estableceu unha pedra angular importante para a loita do PKK e do pobo kurdo pola liberdade, que continúa hoxe en día. **A postura de Kemal Pir, Mazlum Doğan e Mehmet Hayrî Durmuş, Ali Çiçek e Sakine Cansız** converteuse nun referente para os revolucionarios e a cultura de resistencia en todo o mundo.

FASCISMO VERDE: A SÍNTESE ISLÁMICO-NACIONALISTA

A fase que rodeou ao golpe militar do 19 de setembro caracterizouse por unha parte pola brutalidade do fascismo negro e, pola outra, porque xa se estaban posicionando forzas en segundo plano para implementar a futura estratexia dos EE. UU. en Oriente Medio.

A partir da década de 1970, Estados Unidos apoiou o islamismo ou o nacionalismo islámico para contrarrestar a influencia da URSS en Afganistán e a influencia do socialismo en Asia Central e Oriente Medio e integrar a cultura do Islam no sistema capitalista.

Tras a liquidación da esquerda en gran medida nos anos 1970 e 1980, os islamistas apelaron aos sentimentos relixiosos e lograron gañar apoio entre os

traballadores mediante a retórica social. A Síntese combinou a relixión co nacionalismo turco e propúxose, entre outras cousas, vincular aos musulmáns kurdos ao Estado.

A síntese do islamismo e o nacionalismo turco é o que Abdullah Öcalan define como fascismo verde. A organización máis coñecida desta corrente é o AKP (en turco: Adalet ve Kalkınma Partisi, Partido da Xustiza e o Desenvolvemento) de Erdoğan, que está no poder en Turquía desde 2002. Desde 2018 forma goberno en Turquía xunto co MHP.

IDEOLOXÍAS DO FASCISMO TURCO

A Alemaña nazi exerceu unha forte influencia na teoría e na práctica do fascismo turco; **Alparslan Türkeş foi o contacto central do réxime de Hitler en Turquía.** Nihal Atsız, o ideólogo máis influente do fascismo turco, asumiu a existencia dunha raza turania (Ural-Altai) e desenvolveu o equivalente turco da teoría racial alemá. O obxectivo era establecer un imperio turanio desde Asia Central ata Turquía.

A síntese islámico-turca, representada polo AKP, é unha mestura desta reivindicación do Gran Imperio Turano e a recuperación do Imperio Otomán. Esta síntese exprésase na coalición fascista formada polo MHP e o AKP, que está no poder desde 2015.

O fascismo turco maniféstase en tres correntes principais: o fascismo branco, o fascismo negro e o fascismo verde. Estas tres correntes foron moldadas por diferentes contextos xeopolíticos e históricos, pero aínda hoxe están vinculadas entre si nunha especie de síntese. O apoio das potencias occidentais, xa sexa de Alemaña durante o Imperio Otomán ou dos Estados Unidos despois da Segunda Guerra Mundial, moldeou significativamente o fascismo turco e permitiulle servir como instrumento de intereses hexemónicos na rexión. Desde o xenocidio dos armenios e os curdos ata os gobernos fascistas modernos baixo Erdoğan, existe unha continuidade que amosa o profundamente arraigado que está o fascismo turco nas estruturas do Estado e da sociedade. A combinación de nacionalismo, relixión e represión convérteo nun obstáculo para a democracia e a paz en Oriente Medio. O esmagamento sistemático dos

movementos de oposición, especialmente o movemento de liberación curdo e a oposición de esquerdas, segue a ser un compoñente central do fascismo turco ata hoxe. As estratexias empregadas —incluíndo operacións de intelixencia, contraguerrilla e operacións de falsa bandeira— foron posteriormente adoptadas por outros réximes e estados autoritarios.

O ESTADO TURCO É UN RÉXIME DE GUERRA ESPECIAL

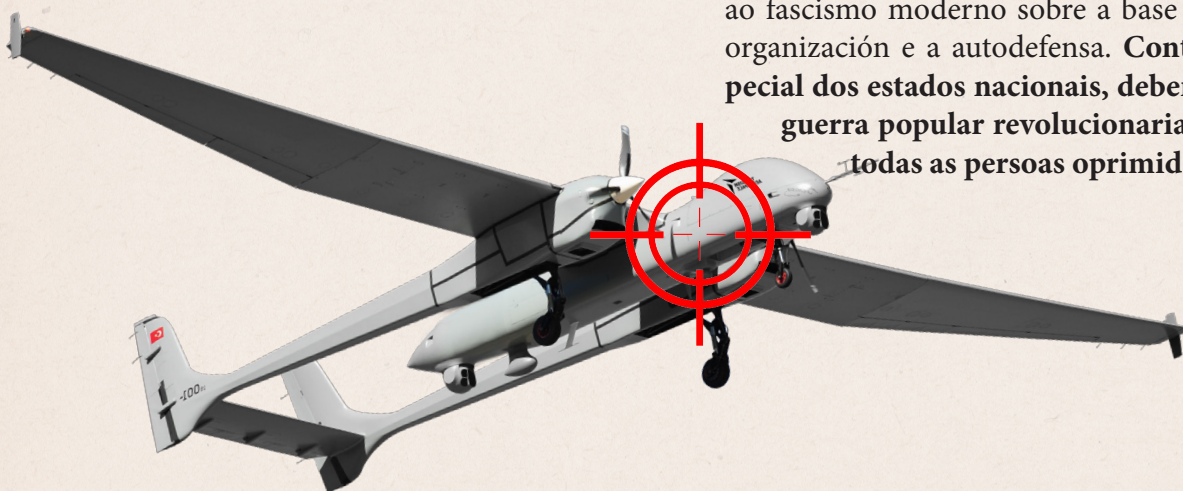
Desde o xurdimento do Estado turco, este utilizou estratexias de guerra especial para se manter vivo. En todas as fases do fascismo practicado en Turquía, empregáronse estratexias de guerra especial para controlar, atemorizar e masacrar a sociedade. A guerra especial é unha guerra sen regras e sen moral. Unha guerra que serve para asegurar o poder por calquera medio necesario. En Turquía houbo unha gran resistencia á ideoloxía estrita do Estado nacional desde o comezo. Os curdos, en particular, organizaron levantamentos de maneira reiterada, pero tamén os laz, os armenios e os turcos socialistas se organizaron contra o réxime. Para asegurar o seu propio poder, Turquía estableceu o estado profundo, é dicir, un réxime de guerra especial, para suprimir a organización da sociedade. **Para garantir o seu dominio, o Estado turco formou forzas especiais e iniciou reiteradamente operacións especiais.** Como parte do exército, adestráronse unidades para levar a cabo operacións, ataques, asasinatos e secuestros, planificar golpes de Estado e manipular a psicoloxía da sociedade.

ENFRONTANDO O FASCISMO

En xeral, o fascismo turco desempeña hoxe un papel pioneiro como réxime fascista moderno. A pesar da súa ideoloxía claramente misántropa, misóxina e nacionalista, o Estado turco é recoñecido como un réxime plausible e segue contando co apoio de forzas hexemónicas como a OTAN. Comprender o fascismo turco é de gran importancia para todas as forzas antifascistas, xa que moitos Estados se orientan cara ás estratexias de Turquía.

Porén, por outra banda, non debemos esaxerar a situación. Turquía atópase hoxe nunha crise importante a todos os niveis, pois está estancada no statu quo do Estado-nación e non amosa vontade de democratizar o seu sistema. A pesar dos métodos máis péfidos, a guerra contra a sociedade, as detencións diarias, os asasinatos, os ataques aéreos e as guerras mediáticas, o Estado turco non consegue controlar a sociedade. **Non logra eliminar as forzas revolucionarias, sobre todo o Movemento de Liberación Curdo e o PKK.** Polo tanto, as fortalezas, pero tamén as debilidades do fascismo turco deben ser ben avaliadas para loitar contra el. Especialmente as contradicións dentro da OTAN, as contradicións cos EUA e coa UE deben ser analizadas e comprendidas a fondo. Por outra banda, é necesario explicar o fascismo á xente en todas partes e comprender o sistema que hai detrás. Isto pode crear unha base máis sólida para a loita contra o fascismo en todos os lugares. Porque só se coñecemos o noso opoñente e nos coñecemos a nós mesmos teremos éxito na loita contra o fascismo e pola liberdade.

A historia do PKK e do Movemento de Liberación Curdo amosa claramente como se pode facer fronte ao fascismo moderno sobre a base da educación, a organización e a autodefensa. **Contra a guerra especial dos estados nacionais, debemos construír a guerra popular revolucionaria e a unidade de todas as persoas oprimidas! ●**

A FROITA DA MEMORIA

O Fascismo Italiano en relación coa Sociedade e o Estado

Giordano Pannocchia

Nos últimos anos, algunhas palabras que había tempo que non eran lembradas están rexurdindo. En particular, se se consideran en correlación entre si. “Liberdade”, “memoria”, “resistencia” e “fascismo” volveron para formar parte dos discursos que se escoitan ao noso redor en varios niveis. Volveron aparecer nos debates televisivos baleiros, nos discursos dos partidos electorais no Parlamento, nas reflexións a miúdo exclusivamente intelectuais de algúns círculos académicos.

Tamén volveron (e isto é moito máis importante) ás conversas cotiás, ás preocupacións polo futuro das comunidades, das familias e da sociedade no seu conxunto. Colectivamente queremos recoñecer que, nos últimos anos, a historia institucional deste país viu un cambio de ritmo cara a un futuro que dista de ser brillante. Algúns abórdano con resignación, outros cunha asunción de responsabilidade.

Italia é un Estado en crise, dende moitos puntos de vista.

A situación financeira, a precariedade e o colapso dos servizos “públicos” que estamos a vivir dende hai moitos anos romperon en anacos as esperanzas de moitas xeracións mozas. Pero non é todo. Ademais das crises materiais, hai outras moito máis profundas, que dende hai tempo están callando na conciencia da xente. O proxecto político do Estado italiano perdeu toda credibilidade e toda capacidade de presentarse ante a sociedade italiana como un modelo positivo. Se cadra estas promesas cativaran incluso a algunha xente moza que á que o mesmo Estado contribuíu a formar. O feito é que, a ollos de todes, este proxecto non é máis que unha estrutura administrativa, unha muleta na que se apoian os grandes industriais e un amo lonxano para grande parte da poboación.

CONTINUIDADE DO FASCISMO

Non obstante, os movementos e loitas de resistencia nunca abandonaron estes conceptos. Ao intentar establecer unha continuidade entre a resistencia partizana e as loitas antifascistas dende o período da posguerra até hoxe, recoñeceuse inmediatamente que Italia nunca chegara a un acordo completo co fascismo e foron nomes e rostros coñecidos os que inmediatamente comezaron a reconstruír o fascismo de maneira organizada. Unha vella canción antifascista dos anos 70 dicía que se queres ter unha boa colleita pero non logras sacar a mala herba de raíz, en realidade só fíxeches un enxerto sobre o cal a mala herba seguirá a medrar. Esta é a perspectiva militante que se mantivo até hoxe. Pero co paso dos anos viu o mundo cambiar subitamente ao seu redor, a durante estes cambios non sempre foi capaz de comunicar a súa análise de maneira clara.

Unha proba de lume que sempre deu indicios claros do desenvolvemento do fascismo e que sempre falou, non só a movementos e asociacións de resistencia senón a todos os compoñentes da sociedade, son os paquetes de leis, especialmente aqueles que en Italia nos últimos anos se chamaron “Decretos de Seguridade”. Coa última destas medidas (a proposta do “DDL 1660”) parece que moitas conciencias decidiron espertar de novo.

“NON DADES SEGURIDADE, DIFUNDIDES MEDO”

Esta é unha das moitas frases que se puideron escoitar na manifestación nacional contra este proxecto de lei, celebrada o pasado inverno en Roma. As principais medidas para “garantir a seguridade” non son de feito máis que un paquete represivo. Trátase de sancións para

quen protesta nas cadeas e nos CPR, para quen ten “material para actos terroristas”, para quen ocupa casas baleiras. Tamén permite á policía ter armas fóra de servizo.

Esta proposta ven despois dun ano de mobilizacións case sen interrupcións en apoio ao pobo palestino.

Estas mobilizacións conseguiron involucrar a moitas persoas, algunhas das cales, grazas a estes recorridos, puideron atopar unha nova perspectiva nas súas vidas e desenvolveron unha profunda desconfianza cara o goberno italiano e o Estado.

A conciencia e a vontade de loita que adquiriron grupos da sociedade italiana son sen dúbida dous dos aspectos que máis poderían debilitar o proxecto de Italia de transformarse nun instrumento axeitado para desenvolver o papel que lle corresponde na guerra. Outra instantánea do evento do que falamos antes é a presenza dunha pequena pancarta: “Contra o terror de DDL”; se cadra ese sentimento é o que comoveu a tantas almas.

COMO XUSTIFICAR A GUERRA?

No contexto da actual Terceira Guerra Mundial, estas leis teñen como único obxectivo construír na “opinión pública” (esa parte da sociedade con mentalidade pequenoburguesa que permaneceu inmóbil ante os acontecementos e que non se sentiu tocada por eles) **un medo xeneralizado**, que leva a pedir unha solución a todo isto, a buscar a estabilidade e a descentralizar a responsabilidade da xestión da vida pública. Nun discurso pronunciado na festa do seu partido, a primeira ministra italiana afirmou que o seu maior éxito será “facer que os italianos volvan crer neles mesmos”. As medidas do goberno, pola contra, pretenden achegar á poboación ao Estado, á súa figura e ao seu partido, nunha grande labor de propaganda da mentalidade estadista e patriarcal. Con todo, o medo e a orde non só se ven na dinámica social, senón que implican outros aspectos desta guerra.

Unha das medidas máis importantes deste proxecto de seguridade da DDL é o ataque aos bloqueos pacíficos de estradas, polos que se prevé unha infracción penal con posibilidade de cárcere. Isto afectará en particular a dous tipos de protestas: os bloqueos de estradas dos movementos ecoloxistas e os piquetes dos traballadores en folga, especialmente nos sectores da produción e a loxística. Até agora, sen que estea activa esta DDL, contabilízanse nalgunhas cidades italianas relevantes no sector loxístico como Milán e Piacenza uns 3.000 sindicalistas baixo investigación e á espera de xuízo. É un ataque cara os pi-

quetes e os bloqueos que este decreto ilegalizaría e que en moitos casos foron un factor decisivo para a vitoria dos traballadores en conflitos importantes.

Non fai falta buscar bustos do Duce nas casas dos ministros (referencia a Ignazio La Russa, Presidente do Senado de Italia, que admitiu abertamente ter estatuas de Benito Mussolini na súa casa; un home que declarou orgulloosamente non ser antifascista). As súas accións son suficientes para delatar os verdadeiros impulsos do Estado e das forzas políticas. Estes, en consonancia cunha certa historia que os vincula directamente cos vinte anos de Mussolini, móvense sempre na mesma dirección: a da violencia e a opresión.

PATRIOTAS?

Na reunión do G7 celebrada este ano en Italia, o ministro de Defensa italiano falou dun mundo cun “marco de seguridade deteriorado”, ao observar as fronteiras abertas pola OTAN en Europa, Oriente Medio e o Pacífico. Aínda que non poidan dicilo explicitamente, nen sequera as grandes potencias poden seguir a ocultar o carácter global das guerras en curso, unha Terceira Guerra Mundial que o movemento pola liberación do Kurdistan identifica dende hai tempo coma un ataque dos Estados-nación, coma unha expresión da mentalidade patriarcal e estadista contra a humanidade.

Italia ten un papel nisto a varios niveis, dende o control de fronteiras até o desenvolvemento de innovación tecnolóxica, pasando polo apoio loxístico á presenza militar no Mediterráneo, segundo as alianzas que se observen. Ten un papel cara Europa de “porta”, xunto con Turquía, para o control e contención dos fluxos migratorios cara os estados da Unión Europea. Mentres Erdogan asumiu unha posición de chantaxe para a contención das persoas que quixesen entrar na UE a través do territorio turco, Italia nos últimos anos sempre estivo a buscar novas ideas para rexeitar ás persoas e deixalas á mercé do mar Mediterráneo. Ou, mellor aínda, para evitar dende o comezo que inicien a travesía.

Nos últimos anos a principal política foi a de chegar a acordos coa Garda Costeira da Libia, financiando substancialmente os cárceres para inmigrantes e subvencionando a violencia cotiá que se producía -e que se segue a producir- dentro desas murallas. Mentres, nos últimos meses o goberno intentou abrir unha CPR para inmigrantes mediante un acordo co goberno albanés, que de momento non prosperou, tras ser interrompido polos maxistrados italianos.

Os “patriotas” italianos fan o que lles di a Unión Europea, pero sobre todo póñense ao servizo completo da OTAN.

As industrias de guerra italianas, principalmente Leonardo S.p.a., son a vangarda no campo aerospacial e na produción de mísiles, canóns e drones que nos últimos meses tronan sobre os ceos de Gaza e Rojava.

O país do que fala o Estado non é máis que un concepto económico e político, baleiro de todo significado étnico ou ético. Esta é a verdadeira natureza do nacionalismo e do fascismo, ideoloxías en simbiose coa guerra, cuxo fin único é manter unha sociedade sometida á escravitude.

LOITANDO POLA LIBERDADE!

Se hai que reconecer inimigos na historia, máis importante aínda é recuperar caras amigas nas que fixar a atención; e a historia deste anaco de terra está salpicada de homes e mulleres xoves que, fronte a todo isto, tras unha vida baixo un sistema educativo, cultural, económico e político dominado polo fascismo, non esqueceron os valores dunha sociedade ecolóxica e democrática.

Hoxe debemos revelar a profunda violencia que se dá nos nosos tempos, tanto física como culturalmente.

Os intentos de silenciar as voces das mulleres mozas, os ataques á xuventude e todas as demais formas de opresión teñen un denominador común nun sistema dominante que calibra a súa violencia en relación co risco que corre. Entre os centos de miles de persoas que decidiron oporse ao fascismo nos anos da ditadura había, sen dúbida, medo; pero nas cartas dos condenados e sentenciados a morte por ser da Resistencia non vemos o medo como elemento principal, senón unha alegría profunda, a conciencia de ter feito o correcto.

Aínda que hoxe o mundo que nos rodea parece estar na crise máis profunda, temos dentro de nós as ferramentas para saír dela, que pasarán pola organización e a loita para erradicar o patriarcado, o fascismo consecuente e todas as demais formas de opresión que pesan sobre os pobos ●

As nosas dores e unha esperanza florecente

MÉXICO NO 2025

Pedro de La Tormenta

O QUE PASA NA CIMA, A NECROPOLÍTICA MEXICANA.

Resumindo brevemente, durante os 70 anos posteriores á Revolución Mexicana un partido hexemónico, o PRI, gobernou o país. Este partido foi creado por membros da pequena burguesía que participaran na guerra contra o entón presidente Porfirio Díaz, que tivo o poder durante máis de 30 anos.

O PRI institucionalizou o país e creou departamentos encargados de garantir un estado de benestar. Con todo, un gran sector da poboación seguía sendo marxinada, explotada e empobrecida, mentres que esa mesma pequena burguesía usaba o Estado para consolidar as súas riquezas e a súa capacidade de controlar o país, ao mesmo tempo que facía alianzas co crime organizado. Polo tanto, a forza do Estado estaba ao servizo do capital, xa fose legal ou ilegal.

Nos anos 2000 houbo un cambio na oficina presidencial, a dereita tomou o poder e despois de 12 anos deixou ao país en ruínas. Comezou unha chamada “guerra contra el narco” que nos deixou cun saldo de máis de 120.000 mortos e máis de 60.000 persoas desaparecidas. A pesar de manter unha retórica de confrontación contra o narcotráfico; varios membros do partido fortalecieron as súas alianzas e participación co crime organizado. Todo foi só un espectáculo. A ambición e o poder non distinguen entre legalidade e ilegalidade.

No 2012, o PRI recuperou o poder e, cunha política de continuidade, a violencia continuou a medrar e volveuse moito máis visible. No 2014, todo o mundo chegou a saber sobre a desaparición de 43 estudantes, un evento no que o exército, a policía, o goberno local e federal e a totalidade da máquina estatal eran

cómplices. Despois deste evento, quedounos claro que a mellor maneira de describir o réxime que goberna este país é o concepto de “Narcoestado” (o estado de Narco).

De todo este horror xurdiron moitas loixas, miles tiveron que saír ás rúas, o país parecía a piques de derrubarse pola rabia e a desesperación.

Nese tenso contexto xurdiu un candidato, Andrés Manuel López Obrador, quen cun discurso progresista de esquerda logrou canalizar o malestar da xente nas urnas. Foi elixido Presidente no 2018 e no 2024 entregou o poder á primeira muller Presidenta, Claudia Sheinbaum.

O resumo dos últimos 6 anos do noso país é o mesmo que o do resto da América Latina. O progresismo non é outra cousa que a sofisticación do mecanismo contrainsurxente que ten o Estado. Cooptan o noso discurso e dan continuidade ao capitalismo na súa forma máis salvaxe. O actual goberno levou a cabo os macroproxectos máis destrutivos da historia do noso país: o “Tren Maya” e o “corredor interoceánico” son proxectos extractivistas disfrazados de turismo sostíbel.

No seu pensamento, o único desenvolvemento que existe é o que propón o capitalismo: destruír para acumular. Esta forma de pensar é o punto en común entre narcos, políticos e empresarios. É unha liña de pensamento patriarcal que busca sementar tamén estes valores na mocidade. Por un lado, o Estado duplicou as súas forzas armadas, ofrecendo aos moces dos sectores máis marxinados da sociedade unha “oportunidade de alzarse”, introducindoos nun

proxecto onde as armas, a violencia e a dominación territorial son as maiores satisfaccións ás que poden aspirar; por outro lado, o crime organizado ofrece casualmente exactamente o mesmo: unha repatriación da mocidade. Traballar para o narco, traballar para o Estado... Non importa que os principios sexan os mesmos: oprimir, destruír, acumular.

O ANTERIOR É A PINTURA CON SANGUE QUE DEIXARON OS DE ARRIBA.

Anosa historia foi unha longa loita contra homes e mulleres cuxo centro de vida non é outra cousa que a ambición e o poder. A nosa defensa dende abaixo foi a diversidade: en cores, en linguas, en pensamentos, en formas de ser e facer, en formas de vivir. A aposta política actual das organizacións de abaixo e de esquerda non podería entenderse sen estudar a historia da necropolítica da burguesía mexicana; o espectro de esquerda e dereita nos partidos electorais non fixo unha diferenza significativa na violencia sistémica contra os nosos pobos. As conclusións que se extraeron e as estratexias de loita baséanse nesta claridade do papel do Estado como axente principal na perpetuación dun sistema de morte.

UNHA LECCIÓN E UNHA BASE PARA O FUTURO. NAIS BUSCADORAS.

É difícil dicir que nos alegra e alenta unha loita cando vemos que provén dunha dor profunda e cando esa dor está lonxe de desaparecer, de sandar e, polo contrario, vai aumentando cada día. En México hai ao redor de 120 mil persoas desaparecidas.

A cifra segue a aumentar, aínda que o actual goberno intenta ocultar o problema a toda costa. Desta ferida profunda naceu un movemento de nais buscadoras que, en todo o país, se organizan de maneira autónoma para saír ás rúas e buscar non só á familia que perderon, senón a cada unha das 120 mil persoas arrincadas dos seus fogares. Convertéronse en expertas, avogadas, investigadoras, xornalistas e un longo etcétera, para sandar a grande dor que vive este país. As nais buscadoras simplemente non per-

mitiron que este Estado do narco normalice a morte. Demostraron unha ética profundamente radical baseada no amor. Foron luz e exemplo. Obrigaron ás organizacións a repensar o que é importante para seguir adiante.

A ESPIRITUALIDADE COMO EIXE VERTEBRADOR DUN PROXECTO DIFERENTE.

Como podemos falar dun mañá diferente sen pensar que os nosos corazóns e mentes camiñan xuntos na construción dun futuro? Estas terras teñen unha profundidade incríbel, nos pobos indíxenas hai unha maneira marabillosa de darlle sentido á vida, o físico para polo corazón e interprétase doutra maneira. Ao lembrar os mártires é inevitábel encherse de tristura.

O exemplo que nos deron debe ser a forma de organizar a nosa dor e rabia.

O 20 de outubro do 2024 foi asasinado o noso compañeiro sacerdote Marcelo Pérez Pérez, indíxena tsotsil, que sempre denunciou as inxustizas a pesar das ameazas e a intimidación. Fixo que moites de nós comprendésemos ou volvésemos interpretar a fe: non como o desexo de que as cousas cambien algún día, pero coa convicción de que a través do noso traballo lograremos eses cambios; fe nos principios, no camiño que seguimos, que eliximos e na loita que libramos todos os días. Lembro ao noso camarada cantando ao pobo uns versos que el compuxo. Lembráremolo así: un exemplo de vida.

"Na miña alma sei con profunda fe que
pronto venceremos.
Pronto gañaremos,
pronto gañaremos.
Xuntos loitaremos até o final
Quero que o meu país sexa feliz
con amor e liberdade"

ZAPATISTAS DE ANTES E DE AGORA: A CONTINUACIÓN DUN SOÑO

No sueste de México naceu a loita zapatista, luz e esperanza para moitos pobos do mundo. É interesante preguntarse: por que un guerrilleiro dos anos 90 reivindica un personaxe de hai case cen? Esta pregunta axuda tamén a entender o choque entre o alto e o baixo en México, dúas visións que non conseguen atopar un punto medio, dous proxectos de vida que non poden cooperar.

Unha lectura común do sistema de dominación, do poder do Estado como estrutura opresora e ao servizo do capital. Emiliano Zapata rexeitou a posibilidade de ser gobernante, dixo que a cadeira presidencial estaba maldita, que quen sentaba nela estaba enfermo de poder. O Exército Liberador do Sur loitou pola terra, por ter un lugar neste mundo onde poder seguir construíndo a súa forma de vida.

Cando o EZLN irrompeu a finais de século, xurdiron moitas preguntas; unha das maiores sorpresas foi escoitales declarar que non buscaban tomar o poder do Estado.

Ao igual que Emiliano Zapata, non comezaron unha guerra só para ser o novo opresor. No corazón tamén estaba a recuperación da terra para continuar con este proxecto de vida como pobos indíxenas, agora tamén cunha maior provocación, a construción “dun mundo onde poden encaixar moitos mundos”.

Unha loita máis ampla onde todes dende abaixo poidamos construír este outro sistema que nós como pobo sempre soñamos.

Logo de 30 anos de loita e construción de autonomía, o EZLN lanzou unha nova provocación chamada “O común e a non propiedade”, unha crítica ao individualismo e á organización dunha vida en illamento. Unha crítica que non provén das revisións teóricas clásicas, senón dos saberes e prácticas dos pobos indíxenas. Propuxeron a posibilidade de construír “o común”; unha serie de prácticas e acordos para habitar este mundo doutra maneira: apoio mutuo, traballo colectivo, solidariedade e unha ética baseada no amor e no compromiso coe outre.

Unha ética coma a das nais buscadoras, unha ética común con todes dende abaixo, unha posibilidade de volver comezar e construír algo diferente, sen opresores nin oprimidos, só persoas que intentan colaborar para ter unha boa vida. Un camiño en construción que pode ser unha alternativa para a mocidade, un espazo para que exploren todas as posibilidades do que podería ser vivir fóra deste sistema.

Está claro que hai unha crise, a dor atravesará todo México dende abaixo, pero tamén hai unha historia acumulada de loita e resistencia. Todas estas dores comezaron a unirse e a construír a alternativa, cos nosos ollos postos na oportunidade.

Na crise, todo se pode cambiar ●

A LOITA CONTRA O FASCISMO NOS PAÍSOS CATALANS

breve análise, tarefas e retos

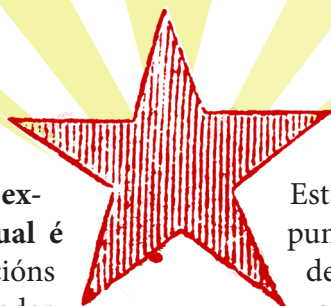
Arran é a organización xuvenil da “esquerra independentista”, un movemento político revolucionario que ten o obxectivo de construír uns Países Catalans independentes, socialistas e feministas para chegar ao comunismo.

Arran

A análise do desenvolvemento da extrema dereita na situación actual é unha tarefa difícil: require nocións tanto teóricas como prácticas para entender unha dinámica política que ten que ver cun contexto histórico específico. Aínda así, por máis que se trate dun fenómeno complexo de alcance internacional, o estudo de casos concretos axuda a esclarecer a pluralidade de tendencias comúns. A investigación sobre o nacionalismo español así o confirma.

O desenvolvemento do nacionalismo español -asociado indefinidamente ao ascenso e traxectoria da extrema dereita- ten como obxectivo a instauración dunha identidade enraizada nun imaxinario reaccionario e composta por diferentes trazos culturais, históricos e políticos, que sexa útil para o mantemento e a promoción dos intereses económicos e ideolóxicos das clases dominantes no Estado. Esta construción nacional persegue a instauración dun imaxinario unificado da nación. Por iso, o proceso de consolidación do Estado Español excluíu simbólica e administrativamente outras identidades, linguas, culturas e nacionalidades.

Isto xerou conflitos, agravados polo nacemento e radicalización de diferentes ideoloxías e movementos políticos conservadores e reaccionarios.

Esta breve contextualización serve como punto de partida para situar o renacemento de certas variantes do nacionalismo español que teñen asaltado recentemente a escena pública e que, no mellor dos casos, supoñen unha renovación radicalizada de tendencias conservadoras anteriores: é dicir, a aposta ideolóxica pola recuperación dunha noción de España anterior á Transición, caracterizada por un programa culturalmente excluínte e promotor de medidas neoliberais. O seu rexurdimento resulta alarmante porque no momento actual de crise e precariedade está permitindo a politización de sectores crecentes das clases populares, de entre eles a xuventude.

ANALIZAR A REALIDADE PARA PASAR Á OFENSIVA

Como explicar, entón, este crecemento da extrema dereita nos Estados español e francés? De que maneira aporta elementos de interese para entender a vaga reaccionaria que se estende polo continente e o mundo? Responder a estas preguntas exige abordar algúns elementos chave para entender a emerxencia desta tendencia no noso contexto.

Por un lado, en comparación con outros países europeos, hai que destacar o relativo atraso na aparición de formacións políticas de extrema dereita

con considerábel representación parlamentaria.

A tardía irrupción electoral de VOX ou outras expresións da extrema dereita reaccionaria como Se Acabó la Fiesta (SALF) explícase porque grande parte dos intereses e aspiracións ideolóxicas destas faccións se tiñan canalizado tradicionalmente a través do Partido Popular (PP) e de grupos con escasa repercusión nos medios.

Ao mesmo tempo, símbolos como a monarquía, a policía e mesmo o exército capitalizaron a representación de España como territorio unificado.

Porén, nos momentos álxidos de confrontación coas aspiracións liberadoras dos nacionalismos periféricos -recentemente o Procés Soberanista en Catalunya-, o abano de símbolos e de opcións políticas reaccionarias máis alá dos partidos tradicionais tense multiplicado, sobre todo ao teren sido estes incapaces de monopolizar a represión política posterior.

Nos Países Catalans, esta dinámica traduciuse en gobernos autonómicos con presenza de VOX (1) (no País Valencià e nas Illes), o triunfo electoral do Reagrupament Nacional na Catalunya Nord (territorio baixo dominación francesa), o nacemento de Revuelta (organización xuvenil vinculada a VOX con presenza en España a través da aparición de Aliança Catalana) (AC), no Principat de Catalunya.

Ao mesmo tempo, estes acontecementos teñen evidenciado o transfundo reaccionario do programa

político de algunhas formacións -coma Junts per Catalunya (JxCat)- que até agora tiñan branquexado o seu carácter de clase ao amparo das aspiracións independentistas do movemento de liberación nacional català de base..

En certo senso, o escenario político actual conclúe o proceso de reunificación dos abandeirados parlamentarios da sociedade: malia que nos últimos anos o panorama electoral teña mudado -caracterizado pola aparición de Podemos e outras candidaturas rexionalistas “progresistas”, ademais das formacións antes citadas-, isto non se debeu a unha multiplicación de alternativas programáticas. Pola contra, en moitos casos o nacemento destes partidos políticos supuxo a lexitimación de políticas represivas, selando o endurecemento das condicións de vida para as clases populares e, particularmente, para a xuventude. Isto amosa como as falsas promesas de renovación democrática e as proclamas anti-establishment da socialdemocracia e a extrema dereita reforzan os intereses do grande capital. En definitiva, viño vello en cunca nova .

Nun segundo chanzo, aínda que momentos coma este se presenten coma unha alternativa á desesperanza, hai que entender que a extrema dereita e os valores identificadores son funcionais ao mantemento da orde actual.

En consecuencia, a construción do socialismo nos Países Catalans ten que afrontar tamén a loita contra a reacción xenófoba nun momento no que esta canaliza parte do descontento social, especialmente

entre a mocidade, cara á política institucional e parlamentaria, a crise económica e ecolóxica e outros problemas. Por iso, malia que a aparente renovación estética dalgunhas tendencias filo-fascistas as teña catapultado á esfera dos medios, dende AR-RAN analizamos que a extrema dereita no Estado Español ten estado historicamente protexida polas institucións nadas da ditadura franquista, e polas institucións nadas do franquismo.

Neste senso, o marco territorial español e a súa integridade constitúen un dos piares fundamentais do españolismo, entendido como a categoría que condensa -nas condicións españolas- a maior parte das características que representan outras correntes de extrema dereita noutras partes do mundo. De xeito similar, no Estado Francés, o crecemento exponencial de Agrupación Nacional e a súa oposición á inmigración coinciden cos principais axiomas das tradicións do fascismo europeo.

Na mesma liña, as políticas impulsadas por AC (2) non cuestionan -nin pretenden facelo- os piares fundamentais do sistema; de feito, contribúen a reforzalo mediante a represión e a división da clase traballadora nun marco nacional excluínte. En última instancia, isto significa que, no curto prazo, a existencia deste partido de matriz rexional contribúe á división da clase traballadora e beneficia aos intereses do grande capital español na mesma medida que o fan as delegacións autonómicas de formacións estatais no País Valencià ou as Illes.

Independentemente da identidade nacional que promova, a extrema dereita reforza e defende os intereses da grande burguesía.

O ANTIFASCISMO É LOITA DE CLASES.

Dende o noso punto de vista, o traballo ou organización consciente das nacións ou pobos oprimidos parte da premisa de que a disputa nestes territorios transcende a loita de clases en stricto sensu: ademais das clases autóctonas, as clases do nivel estatal enriquecécese a costa de manter a súa dominación política e económica. Nestes territorios, o cuestionamento do sistema de dominación pugna tamén por xerar unha identidade colectiva que vaia

máis aló dos marcos establecidos, converténdoa nun potencial para confrontar o ascenso reaccionario.

A creación desta identidade, que para o noso movemento político promove a expansión da conciencia de clase, debe considerar que a filiación nacional é unha das capas da personalidade individual e colectiva. É moi difícil escapar dela: aínda que non sexamos conscientes diso, a nosa forma de entender o mundo tamén está parcialmente condicionada polo lugar onde nacemos ou onde vivimos. De feito, aínda que o capital se teña internacionalizado, grande parte das medidas que se seguen aplicando para o seu reforzamento son de matriz estatal.

Diariamente, centenaes de símbolos reforzan unha determinada ideoloxía de nación enquistada en administracións, institucións e relacións sociais de dominación. Por estes motivos, un comportamento ou estratexia política allea á conflitiva realidade nacional na que se desenvolve a loita pola liberación social nos Países Catalans tende a reforzar a progresiva desaparición do conflito político e dos trazos culturais da cultura minoritaria.

É neste senso que as organizacións políticas e xuvenís debemos impulsar o proceso de sensibilización que conecte os trazos culturais que constitúen a riqueza da humanidade e a dignidade do noso pobo cos conflitos sociais contemporáneos que artellan unha noción de catalanidade integradora. Todo isto hai que combatelo utilizando todas as nosas armas, xerando novos referentes nunha fronte cultural viva, vinculada ás nosas aspiracións nacionais e sociais e renovando o xeito de comunicarnos, adaptándonos a novos soportes e novas loitas.

É dicir, estamos tentando xerar unha identidade català en continua disputa, tanto co nacionalismo español como co catalanismo máis reaccionario ou o centralismo francés.

Un catalanismo que integre aos que acaban de chegar mediante a socialización dos valores da liberdade e a igualdade. Non é unha tarefa sinxela, mais é unha tarefa urxente e imprescindible que a xuventude revolucionaria non debe eludir.

A diferenza doutros partidos ou movementos políticos, a Esquerra Independentista non se refuxia nunha ou noutra noción do catalanismo preexistente nin nega a cuestión nacional para facer fronte ao ascenso reaccionario. Català ou as expresións rexionais do nacionalismo español, a cultura popular català recolle valores comunitarios e está en constante cambio e en proceso de integración de novos membros desta a nosa comunidade. Esta noción identificadora confronta ás visións máis reaccionarias do nacionalismo español ou català pola súa vocación internacionalista, fomentada na defensa e a reivindicación dos trazos culturais e lingüísticos compartidos en todo o territorio.

A nosa identidade en construción explícase por medio de unha historia de loita e resistencia protagonizada principalmente polas clases populares.

Aínda así, a renovación da fronte antifascista non só implica comprender ben a nosa historia, se non que nos obriga a afrontar algunhas tarefas urxentes. En primeiro lugar, clarificar o programa político revolucionario e a súa tradución a curto prazo. Noutras palabras, para desarmar a política sedutora da extrema dereita hai que atacar os seus fundamentos, profundamente enraizados nas entrañas do sistema capitalista. As medidas necesarias para enfrontar a crise actual non se achan entre as ferramentas do sistema capitalista; xa sexa na fronte ecoloxista ou na defensa do dereito á vivenda, o fascismo nunca está do lado dos intereses das clases populares.

Por iso, un programa concreto debe incluír medidas como a expropiación de vivendas públicas para o alugueiro social, ou políticas económicas que veñan a priorizar a transición ecolóxica. Esta capacidade propositiva e estratéxica debe socializarse en todas as fronteas de organización popular e entrar nas distintas fraccións da clase traballadora organizada, introducíndose á súa vez en todo o territorio e nas clases populares non organizadas.

O principal dique de contención da extrema dereita non está nas institucións, se non na rúa..

Unha vez elaborado este programa, que potencialmente comparten un número crecente de organ-

izacións e espazos do movemento popular, hai que facelo efectivo, presentalo ante a sociedade e convencer por medio de mobilizacións e vitorias colectivas de que a organización política é a única vía para confrontar a crise actual. Deste xeito, desacreditaremos as solucións racistas e xenófobas da extrema dereita.

No noso territorio xa podemos ver algúns exemplos: a manifestación ecoloxista do 8 de Xuño, baixo o lema “Salut, Terra, Futur”, os clamores contra a turistificación a destrución do territorio por todo o país, a resposta masiva á perpetuación do xenocidio palestino ou a anunciada mobilización para exercer o control sobre o mercado inmobiliario. Todos eles son síntomas de que se está artellando un imaxinario esperanzador para disputar estes momentos escuros. Un imaxinario que recupera a súa forza inspirado nas loitas feministas e de liberación sexual e de xénero, as aprendizaxes do último ciclo de mobilizacións independentistas e as novas formas de organización popular. Son todos estes referentes quen, innovando en prácticas de confrontación, denuncia e politización, teñen logrado cambios ideolóxicos que teñen emprendido procesos de concienciación de clase.

Agora, tócalles ás organizacións políticas sintetizalas e convertelas en propostas, accións e mobilizacións.

En definitiva, é evidente que son tempos difíciles, mais parafraseando a Linera, para os revolucionarios, os tempos difíciles son o ar que respiramos. Analizar ben ao inimigo, combatelo en todas as fronteas, construír horizontes de emancipación e desenvolve-los nun presente conflitivo é a tarefa máis urxente; unha tarefa que en ARRAN asumimos con orgullo e compromiso ●

1.Vox. Partido político español de extrema dereita fundado en 2013 que comezou a ter importante relevancia mediática e electoral a partir de 2018.

2.Aliança Catalana . A Aliança Catalana é un partido independentista catalán de extrema dereita fundado en Ripoll no 2020.

REVOLUCIÓN DAS MULLERES OU DECADENCIA

A resistencia antifascista no século XXI

Hilde Kramer

**A CUESTIÓN DO PODER E DO ESTADO
ENCÓNTRANSE VISIBLEMENTE NUNHA
DAS SÚAS PEORES FASES. O DILEMA
“REVOLUCIÓN DEMOCRÁTICA OU
FASCISMO” ESTÁ Á ORDE DO DÍA E
SEGUE SENDO DE VITAL IMPORTANCIA**

ABDULLAH ÖCALAN

Demóstrase de moitas maneiras que o século no que estamos, no que nacemos e crecemos, é e será especial. É tanxíbel e visíbel.

A natureza está pedindo a berros un cambio, outra vida. Mais non só a natura; tamén a sociedade está nunha situación de crise que se agravou tanto que as últimas dúas opcións que quedan son “decadencia ou revolución”.

As crises nas que nos topamos son sistémicas. **Son o resultado de cinco mil anos de dominación e catrocentos anos de modernidade capitalista.** O sistema de Estado no que se basea o poder funciona grazas á explotación sen fin da natura e a sociedade, e por iso está chegando ao seu fin. A natureza non é infinda e as sociedades, especialmente as mulleres, senten que chegou o momento de pór fin ao sistema de poder e construír unha vida libre e ecolóxica. A crise do sistema, que tenta sobrevivir coas súas últimas forzas como unha besta enfurecida, faise visíbel na terceira guerra mundial e no ascenso do fascismo que a acompaña.

Esta guerra que se está librando en tantos niveis, ademais da guerra física en Palestina, Sudán, Kurdistan ou Ucraína, é sobre todo unha guerra polos nosos corazóns e as nosas mentes. É unha guerra dos Estados nacionais co obxectivo da auto-preservación. É unha guerra que non poden gañar. O medio ao que recorren agora os gobernantes é a crecente identificación da sociedade co Estado nacional, xa que un Estado non pode existir sen a sociedade. O camiño que escolleron de boa gana os gobernantes, como xa o fixeran os capitalistas monopolistas no século XX, é o do fascismo.

O ESTADO, O FASCISMO E A CLASE MEDIA

Por iso conseguen que a sociedade, no máis fondo dos seus poros, adore ao Estado nacional coma algo sagrado. Sobre todo a través dos medios de comunicación, privan á sociedade da súa moral e lle venden a opinión do Estado como propia. O fascismo é, por así dicilo, a forma de goberno en tempos de crise. A clase media baixa, como clase “entre clases”, desempeña un papel importante, especialmente para o fascismo. A clase media baixa é a clase máis saturada da ideoloxía da modernidade capitalista, o liberalismo.

Abdullah Öcalan chama ao fascismo o “convidado de honra” do liberalismo burgués.

A burguesía xunta o medo á perda, o apego ao existente e o medo ao novo, ao cambio. Así é como en tempos de grandes crises, esta clase en particular é moi receptiva a ideas que impliquen un retorno aos roles de xénero e de familia clásicos por todas coñecidos.

Outra característica que aparece en tempos de crise é a militarización. É outro medio para conseguir que a sociedade defenda ao Estado nacional. Vemos que se militariza especialmente á xuventude. Sobre a base de carteis publicitarios atrevidos que enchen de romanticismo a vida no exército ou con lemas como “defender a liberdade, preservar a paz, protexer a democracia” e imaxes dinámicas de mozas en unidades especiais do exército, téntase facer que a xuventude entregue a súa vida en interese dos Estados nacionais.

O CARÁCTER SEXISTA DO FASCISMO NO SÉCULO XXI

Non é de estrañar, pois, que o fascismo volva a rexurdir en grandes intervalos de caos en tempos de crise, aínda que cun rostro diferente. Podemos entender o novo rostro do fascismo no século XXI como un poderoso ataque á identidade da muller libre e como unha reacción aos logros da revolución das mulleres. En xeral, obsérvase que a violencia na sociedade está en aumento. A imaxe do home patriarcal propágase cada vez máis. Isto faise visíbel no crecente número de feminicidios e, en xeral, no aumento da violencia contra as mulleres e as crianzas.

O feito de que a familia, como “Estado do home pequeno”, xoga un papel importante en todo isto, faise particularmente claro cando se ten en conta que unha grande parte dos feminicidios ocorren dentro destas estruturas familiares.

Non é de estrañar, pois, que de súpeto os fascistas turcos, alemáns e franceses fraternicen, pois a ambos lles une a imaxe do home patriarcal e a opresión da muller.

Nos medios de comunicación dos partidos, organizacións adultas e organizacións xuvenís fascistas, as mulleres mozas son sobre todo as novas caras do fascismo. Elas reforzan as narrativas fascistas a través da contradición coa forma en que a modernidade ve e define á muller, e o papel que lle asigna o liberalismo. Preséntanse como mulleres fortes, mais claramente subordinadas ao home.

UNHA IDENTIDADE LIBRE?

As contradicións co deseño liberal da identidade da muller son moi importantes, mais a identidade fascista da muller sempre é, ao final, vítima deste xogo. Como ningunha destas identidades representan a unha muller libre, ambas son identidades sometidas. Tanto a disolución total das identidades de xénero, e con isto, o abandono da búsqueda dunha identidade libre da muller e o home, coma o retorno ao papel clásico da muller como nai e ama da cada representan fondos ataques á revolución da muller.

A nova dereita caracterízase pola crítica ao capitalismo e ao liberalismo, mais en lugar de marcar estas contradicións coma o punto de partida dunha pescuda revolucionaria, faise referencia aos vellos roles de xénero.

A isto súmase a pescuda dos supostos culpábeis. Os obxectivos políticos fórmulanse acotío de forma vaga e constrúense imaxes escabrosas do inimigo. Ademais dos partidos liberais de esquerdas e conservadores nos gobernos, son sobre todo as mozas de Próximo Oriente e as esquerdistas as que son consideradas responsábeis pola dereita da crecente violencia contra as mulleres ou da disolución liberal dos valores supostamente tradicionais. O contra-deseño fascista é o dunha muller que preserva o seu fogar (terra) mediante o vínculo con este. Porén, isto faise por amor e apego ao seu fogar (terra). Isto tamén é un grande ataque aos principios da ideoloxía de liberación da muller que afirma que o amor polo fogar (terra) significa unha conexión con toda a sociedade, co país e cos valores democráticos.

COMO EVOLUCIONOU O FASCISMO?

No choque económico máis duro que sufriu o sistema capitalista desde a súa experiencia, as clases medias baixas, encarnadas no nacionalsocialismo, teñen entrado en escena política e teñen detido a caída revolucionaria da hexemonía capitalista. A reacción política sabe moi ben como valorar a importancia das clases medias baixas.

“As clases medias teñen unha importancia decisiva para a existencia dun Estado”, dicía un pasquín do Partido Nacional-socialista alemán do 8 de abril de 1932.

Franco tamén deixou claro na súa declaración que non tiña porqué temer que o comunismo prevalecera en España, porque tiña construído unha clase media baixa tan grande que a clase media ou clase media baixa, coma clase e mentalidade, era un grande obstáculo para o éxito dunha revolución.

NOVO NACIONALISMO

As narrativas que establece a nova dereita teñen mudado en contraste coas do fascismo do século XX. En lugar de falar abertamente dunha “raza” superior, agora se fala dunha cultura superior, mais quer dicirse o mesmo. O fascismo do século XXI tamén se expresa no intento de non só construír unha identificación coa identidade do Estado-nación, se non máis aló diso, de identificarse con Europa. Tentan difundir a idea dunha supremacía étnica. As súas narrativas chegan a moita xente, xa que se conectan ben co descontento xeral e o medo ás crises e ao empeoramento da Terceira Guerra Mundial.

O fascismo agóchase detrás de moitas das narrativas, é enganoso e sutil.

Por exemplo, faise fincapé na artesanía local e no fortalecemento das zonas rurais. Mais tamén hai outras declaracións que se difunden amplamente na esfera pública dixital. Por exemplo, a exixencia da re-migración, que exige a deportación inmediata de todos os homes de Próximo Oriente e África. Os fascistas do século XXI están fortemente conectados; por exemplo, existe unha forte relación entre as organizacións xuvenís fascistas alemás e francesas e os campamentos educativos conxuntos.

O fascismo do século XXI maniféstase de moitas maneiras. Especialmente negativa é a aparición do fascismo en mulleres coma Georgia Meloni o Annalena Baerbock. Como marcos da modernidade capitalista, por un lado, fortalecen as estruturas familiares clásicas e, por outra banda, sobre todo Annalena Baerbock tentan tragarse, desvirtuar e distorsionar os valores e a estética da revolución das mulleres para, á

inversa, fortalecer os Estados nacionais. Como mulleres, alíñanse a favor da modernidade capitalista e, con iso, son unha grande ameaza para a revolución das mulleres. Sobre todo o liberalismo, fiel ao lema “cada un é o arquitecto da súa propia fortuna”, e o individualismo encárgase de que cada un se converta no seu propio gobernante.

XORDE UNHA NOVA RESISTENCIA

A sí como na época fascista do século pasado houbo miles de mulleres que se alzaron contra a aniquilación da mentalidade fascista e patriarcal, hoxe estamos cóbado con cóbado como mulleres e homes revolucionarios na loita contra o fascismo e pola construción dunha vida libre. Mantémonos na tradición de moitas mulleres partisanas coma Irma Bandiera ou a llepa Svetozara Radic e queremos estar á altura do seu legado e continuar a súa loita. Porque, como escribe Şehîd Sara Dorsin:

“

ESTA GUERRA QUE CHAMAMOS A TERCEIRA GUERRA MUNDIAL É, SOBRE TODO, UNHA GUERRA IDEOLÓXICA. SE GAÑAMOS, SERÁ UNHA GRANDE VITORIA SOBRE UNHA GRANDE DEPRESIÓN. MAIS SE FRACASAMOS, UN SENTIMENTO DE DESESPERANZA AÍNDA MAIOR APODERARASE DE QUEN, AÍNDA QUE OBSERVEN CON INTERESE, NON SEXAN QUEN DE LOITAR ACTIVAMENTE NO BANDO MILITANTE. MAIS LOITAR SIGNIFICA NON PODER PERDER EN ABSOLUTO E SABER QUE XA TEMOS GAÑADO CANDO COMEZAMOS A LOITAR DE VERDADE. ESTA GUERRA É A NOSA GUERRA, A NOSA RESPONSABILIDADE, A NOSA DECISIÓN E A NOSA DETERMINACIÓN ●

Şehîd Sara Dorşin

CONTRA TODO FASCISMO

A AUTODEFENSA

DA SOCIEDADE!

Cudí Raperîn

Amera carraxe non dobreará á besta fascista, senón que se precisa unha metodoloxía superior á crueldade do fascismo, caracterizada polo equilibrio, a ética e a intelixencia. Requírese astucia. O cálculo frío do inimigo non se axusta aos valores humanos, a ética e a moral. Extrae a súa forza unicamente do fanatismo do poder e da forza bruta resultante. Isto reflíctese no caos inimaxinábel dos acontecementos da Terceira Guerra Mundial que se desenvolven ante os ollos de todes.

O importante agora é a pregunta que se formulou Vladimir Ilich U. Lenin: “Que facer?”

A cuestión de que facer é a de como podemos nós, a mocidade, presentar unha fronte unida contra o fascismo e derrotalo. Durante 50 anos houbo unha feroz resistencia na terra da media lúa fértil. **A mocidade do Kurdistán, xunto coa mocidade internacionalista de todos os recunchos do mundo, representa unha fronte importante de resistencia internacionalista.** O Estado ocupante turco é o clímax do fascismo do século XXI. Detrás do réxime xenocida de Turquía están a OTAN e o Estado de Israel. Ideoloxicamente, o fascismo turco na súa campaña de aniquilación contra Kurdistán tamén representa a campaña de aniquilación contra a humanidade como tal. O fascismo do Estado turco é un procreo da modernidade capitalista. O Estado turco actuou para a OTAN coma un ministro de Asuntos Exteriores para o Oriente Medio, tratando constantemente por todos os medios e formas sucias de assimilar o berce da humanidade ao capitalismo global.

AS MÚLTIPLES CORES DO FASCISMO

Abdullah Öcalan analizou detalladamente nos seus escritos de defensa que o Estado turco sentou as bases do sionismo e, polo tanto, do actual Estado de Israel. O proto-Israel xurdiu da República Turca primitiva. Reducir o fascismo simplemente a Mussolini, Hitler ou Franco non só sería unha falta de visión, senón que tamén faría o xogo ao liberalismo. De xeito similar, o fascismo non pode reducirse á “psicoloxía de masas”; o fascismo é un proceso de pensamentos moito máis profundo que non só se observa nos movementos de masas. Estes enfoques superficiais da socioloxía e a psicoloxía positivistas son incluso un obstáculo para o desenvolvemento dunha comprensión máis profunda. **Pero a comprensión é o primeiro paso importante para unha loita con éxito.** Se non analizamos isto, non entenderemos por que o “fascismo negro” de Alemaña xurdiu da liberal República de Weimar, por que o chamado “fascismo verde” do islamismo foi fortalecido polos EE.UU. e o Estado turco e por que o “fascismo branco” foi fortalecido polo sionismo e viceversa. O que une a todas as formas de fascismo (branco, negro e verde) é a súa orixe. O fascismo non é algo illado, está estreitamente vinculado ao fluxo da modernidade capitalista, baseada no Estado, no poder e na violencia. O Estado, o poder e a violencia á súa vez baséanse nos últimos 5000 anos de marcha triunfal do patriarcado e a escravización das mulleres e da vida. Polo tanto, o fascismo e o patriarcado están estreitamente relacionados. Noutras palabras, o fascismo precisa ao patriarcado. Isto débese a que a cultura e a liberdade das mulleres e a vida protexerían á sociedade das ideas fascistas. Polo tanto, o fascismo crea inicialmente unha gaiola para as mulleres co fin de mantelas afastadas do seu papel social revolucionario.

XENOCIDIO DA SOCIEDADE

O masacre físico e cultural é un elemento central do fascismo. A homoxeneización da sociedade erradica a lingua, a historia e a cultura. Miles de linguas foron borradas ou desfiguradas até o punto de seren irrecoñecíbeis ao longo da historia. Mesmo as linguas “oficiais” actuais do sistema mundial, coma o inglés e o alemán, ou as linguas coloniais coma o español e o francés, teñen pouco a ver coas súas orixes. A lingua é un espello do pensamento e da historia. Para afianzar plenamente o seu dominio na sociedade, o fascismo debe prohibir e reprimir sistematicamente as linguas cheas de historia e naturalidade, coma o kurdo, o ketchua, o tamil, o gaélico, o inuktitut e miles de outras linguas indíxenas, ou asimilalas de maneira que quede pouco delas. **Unha das primeiras cousas que fixo o ditador fascista Mussolini foi prohibir todos os dialectos e incluso as linguas completamente diferentes en Italia, creando así unha lingua italiana ficticia**, que, por regra xeral, tamén é roubada desas linguas asimiladas.

UNHA HISTORIA QUE AÍNDA ESPERA SER ESCRITA

A historia reescríbese ou esquecese, especialmente a historia das mulleres. Tampouco se escribiu a historia do patriarcado, nin da resistencia e vida das mulleres. Como dicía o nazi alemán Göring: «O vencedor sempre será o xuíz e o perdedor sempre será o acusado». A historiografía oficial, tal e como se predica nas escolas, non representa, pois, outra cousa que a historia da dominación e da miseria. A grande espiña no flanco do sistema é a cultura do pobo, incluída a súa lingua e a súa historia. A diversidade das culturas está en contradición directa co fascismo. Razón de máis para que o fascismo intente manipular a cultura e utilizala contra o pobo. A vestimenta tradicional, a comida, os bailes, as cancións, as historias e os mitos destrúense e prohíbense ou póñense ao servizo do Estado. Do mesmo modo que Mustafa Kemal creou a República Turca baixo o lema

«Unha lingua, unha patria, unha cultura, unha bandeira, unha nación».

RECUPEREMOS AS NOSAS CULTURAS CONTRA O FASCISMO!

A lingua, a historia e a cultura forman parte da identidade dun pobo e dunha nación. A voz forte da sociedade é silenciada polo fascismo, coma se tivese escarlatina, até que case non pode falar. Un movemento xuvenil revolucionario debe oporse a isto con forza a través da diversidade. **Na loita contra o fascismo, a identidade colectiva debe fortalecerse mediante a defensa e a revitalización da lingua, da historia e da cultura.** Sobre todo, as mulleres e as mozas dentro dos movementos xuvenís antifascistas deben asumir o seu papel na loita contra o fascismo, porque no mundo occidental é cada vez máis evidente até que punto as forzas fascistas están a utilizar o papel da muller.

O fascismo europeo, en particular, é máis que insidioso nesta concepción. Pon ás mulleres en primeira fila para dicir: “Mirade! A muller está a emanciparse, pasou de ama de casa a muller de Estado!”. As ideas que se agochan atrás de todo isto son nada menos que a base do propio fascismo. Tópase latente no Estado, agardando a ser desatado con toda a súa crueldade. A historia, a lingua e a cultura son manipuladas sistematicamente polo fascismo e a mocidade en particular vese enganada por esta ideoloxía.

A xuventude revolucionaria debe fortalecer a súa conciencia histórica, familiarizarse coa súa cultura e defender a súa lingua. Desta maneira, pode crear unha identidade que sexa moi consciente de si mesma e poida defenderse de calquera ataque do fascismo. Mais no sistema actual da modernidade capitalista, non é posíbel defender a identidade sen organización. O sistema concéntrase cada vez máis en difundir o liberalismo con métodos de guerra especial, debilitando as personalidades e facendo así cada vez máis difícil a organización.

NECESIDADE DUN NOVO LIDERADO XUVENIL

Unha organización forte está formada por individuos fortes, e os individuos fortes xorden dunha organización forte. Unha organización, un movemento, está formado por todos os seus diferentes elementos e forma un todo a partir deles. Sería estraño que un corpo estivese formado só por moitos órganos idénticos, por exemplo 78 pulmóns en lugar de pulmóns, corazón, riles e intestinos. Todos os órganos funcionan á súa maneira integrados no gran cadro: o corpo. Dentro del, funcionan harmoniosamente coma unha orquestra. Pola contra, tanto o corpo coma a orquestra precisan un director. Os movementos revolucionarios da mocidade levan nunha crise de falta de liderado dende a primeira revolución xuvenil de 1968. Houbo personalidade fortes en cada xeración da historia que asumiron a difícil tarefa de achanzar o camiño. O século XXI tamén precisa aos súes pioneiros. Co complot internacional contra Abdullah Öcalan o 15 de febreiro de 1999, a OTAN, Israel e Turquía esperaban destruír o movemento de liberación kurdo dunha vez secuestrando ao seu pioneiro ideolóxico e práctico, e encarcerándoo en réxime de illamento en Imrali. Mais o verdadeiro liderado non se caracteriza simplemente pola presenza física.

Zaratustra, Maní, Xesús, Mahoma, os irmáns Trung de Vietnam, o Che Guevara, Ho Chi Minh, Thomas Sankara, Seid Sara Sakine Cansiz, Seid Kemal Pîr e miles de revolucionarios da historia aínda viven na mente de miles de millóns de persoas e móstranlles o camiño. A xuventude revolucionaria e internacionalista desta época debe formularse honestamente a cuestión do seu liderado e actuar en consecuencia. **A loita contra o fascismo busca aos súes pioneiros!**

Así, Abdullah Öcalan e a ideoloxía do Movemento de Liberación Kurdo, a súa filosofía e o seu paradigma de vida libre representan un enfoque universal. Tanto na análise do fascismo, a historia do patriarcado, a análise do Estado, o poder e a violencia, como nas súas investigacións alternativas sobre a Jineolojî (ciencia das mulleres e da vida), a modernidade democrática e a revolución das mulleres, Öcalan propuxo un enfoque de solución que representa unha liña de loita para todos os pobos do mundo.

A EDUCACIÓN CONTRA O FASCISMO

Para comprender en profundidade o fascismo e a súa solución, é necesaria unha comprensión ideolóxica máis profunda a través da educación. **Nada debe impedirnos que a educación sexa o centro das nosas vidas as 24 horas do día.** A educación vai máis alá da lectura. Cada momento pode converterse en educación, a educación é unha forma de vida. Ser socialista implica esta responsabilidade. Como o fascismo manipula a conciencia histórica e a memoria colectiva da sociedade, debemos defendela e afondar nela como unha tarefa de autodefensa. En cada momento, mesmo se non se comete un ataque físico, un asasinato ou un masacre, os métodos especiais de guerra e manipulación apuntan continuamente a influírnos ideoloxicamente. Todo o que non encaixe no paradigma fascista el intentará destruílo. Isto é particularmente evidente na realidade da sociedade kurda. O fascismo turco creou un “kurdo bo” e máis un “kurdo malo”, de xeito que o “kurdo bo” é simplemente o kurdo asimilado, debilitado e completamente integrado no sistema. **O “kurdo malo” ou o “terrorista” é o kurdo que resiste e defende a súa cultura. Esta lóxica pode atoparse en todas partes no mundo actual.** Esta mentalidade tamén se pode aplicar ao patriarcado e á realidade das mulleres.

Na Terceira Guerra Mundial, o pensamento en branco e negro desenvolve un papel importante no mantemento do estado de guerra. Medios como as redes sociais, a prensa masiva, a industria do deporte coa súa enganosa idea de reducir á xente aos seus instintos, como comer, durmir, beber e ter relacións sexuais, levaron a un estancamento mental que o fascismo precisa para hipnotizar e adormecer á sociedade. Non é ningún segredo que a Terceira Guerra Mundial leva trinta anos en marcha, e chega con botar unha ollada ao estado do mundo para que quede claro. É importante comprender que detrás da Terceira Guerra Mundial hai unha rede moito máis complexa que detrás da Primeira e Segunda Guerra Mundial. **A humanidade está nunha guerra de ser ou non ser e o resultado da Terceira Guerra Mundial determinará a existencia da humanidade.** Para que a mocidade sexa incapaz de loitar e estea indefensa ante os ataques, o sistema crea impotencia, desesperanza e nihilismo.

O FASCISMO NON É INVENCÍBEL

Pero a loita contra o fascismo non é unha loita contra un poder invencíbel. O fascismo baséase no poder, pero o fascismo postmoderno en particular é un sistema fráxil. Non está profundamente arraigado na sociedade. Ningún sistema baseado no Estado, o poder e a violencia pode arraigarse profundamente na sociedade. Ao contrario, estes sistemas son fráxiles. Europa é un claro exemplo diso. O fascismo moderno, baixo a aparencia de Meloni, AfD, Prawo i Sprawiedliwość (PiS), Rassemblement National, Fratelli d'Italia, está gañando forza nunha fase na que a sociedade está nun punto de ebulición. Todas as crises imaxinábeis coas que se enfronta a sociedade levárona á ira, ao medo e á impotencia. A xuventude na loita contra o fascismo, cun bo coñecemento da historia, unha linguaxe clara e auténtica, o dominio da arte da propaganda e un estilo de vida cultural alternativo, pode pór a punta no cadaleito deste fascismo de cristal e rompelo. A educación pode facer que a mocidade comprenda que o fascismo non é tan invencíbel como parece.

Ao mesmo tempo, sería un autoengano devastador e unha negación da historia pensar que a autodefensa física non é unha necesidade absoluta. Calquera que aprenda da historia dos últimos milenios darase conta disto: onde queira que o inimigo non vexa a posibilidade dun masacre cultural, levará a cabo un mascare físico. Ademais da educación, a organización da sociedade e a loita a nivel da nosa propia mentalidade, a autodefensa física debe ser ben pensada e organizada axeitadamente. A guerra popular revolucionaria ten modelos sólidos na historia e no presente. No espírito dos irmáns e irmás Trung de Vietnam hai dous mil anos, dende Lepa Radic até Şehîd Zilan, a resistencia contra o fascismo ten moitas fronteiras; no espírito do internacionalismo, estas fronteiras uníranse coma unha soa. Hoxe en día, as montañas libres do Kurdistan son a primeira liña do socialismo. A súa vitoria fará retroceder ao fascismo postmoderno a quilómetros de distancia no campo de batalla da humanidade. Polo tanto, cada ataque do fascismo contra as montañas libres do Kurdistan é un ataque ao socialismo en si. A construción da modernidade democrática é, polo tanto, a cura para a doenza do capitalismo.

É TAREFA DE TODO SOCIALISTA DEFENDER OS VALORES DA HUMANIDADE, OS VALORES DO SOCIALISMO, E UTILIZALOS PARA ASESTAR UN GOLPE MORTAL AO FASCISMO •

O QUE DIN AS NOSAS CANCIÓNS

Un encontro entre un músico revolucionario xazidí e un mozo internacionalista occitano

Teresa Roanet

—Dime, por que no teu país a xente non escoita música e chora? Porqué a túa música é tan alegre mentres que aquí en Şengal (1) as nosas nais escoitan música e derraman bágoas?

—Na Europa tamén choramos ás veces escoitando música. Cando non nos sentimos ben escoitamos música triste. Xeralmente escoitamos cancións de amor que rematan mal ou que falan de angustia cando o mundo se ve aínda máis gris. Mais aquí é diferente...

—Si, porque as nosas dores e as nosas cancións levan o peso dos 74 xenocidios que sufriu o meu pobo.

Detémonos un chisco. Un kemeñçe chíia unha melodía que se mestura coa brisa do monte Şengal. Este antepasado do violín foi creado en Mesopotamia fai centos de anos. O seu zunido harmonioso mestúrase co xordo estrondo dun dron turco que pasa por enriba. Estes drons de mal augurio, que lanzan bombas para sementar o terror, sobrevoan cada día a terra sagrada dos xazidíes e continúan directamente o 74º xenocidio (2). O Estado turco bombardea de vermello cos seus foguetes, bombardea de branco coa súa propaganda mentireira masacrando corpos e aniquilando culturas que se interpoñen no seu camiño.

—Cando comezaches a cantar?

—Ben, desde novo sempre estiven moi apegado ao meu irmán maior Hassan e, coma non nadabamos en diñeiro, iamos a pastorear ovellas xuntos e cantabamos.

—Os pastores son os mellores cantores. Fai uns días, estaba na montaña de Şengal, as súas vastas extensións de pedra, o vento fresco atravesando o sol abrasador. Observaba as vastas planicies da cidade de Şengal, ao fondo víase claramente o seu antigo zoco devastado polos bombardeos. Estaba sentado baixo un saínte rochoso, o chan cuberto de anacos de tea danados polo tempo. Imaxinei ás familias de refuxiados aquí fai 10 anos, os nenos chorando en brazos da súa nai, sedentos. Pasou un rabaño, o pastor contou un dengbêj e a súa voz resoou por toda a montaña, clara, límpida. Unha sacudida percorreu o meu corpo.

—As nosas cancións son tan vastas e poderosas coma as nosas montañas onde cantan os pastores. As nosas montañas son os nosos refuxios, e as nosas cancións son os refuxios da nosa sociedade e a súa historia. Mais cando Daesh chegou no 2014, cando os peshmergas do PDK fuxiron levándose as nosas armas, tivemos que abandonar a nosa terra e fuxir das masacres e os horrores nunha longa camiñada chea de sufrimento. As guerrillas do PKK, as combatentes das YPJ e as YPG viñeron a rescatar á poboación de Şengal e abriron un corredor humanitario para permitirnos refuxiarnos nun campamento de emigrantes en Rojava. Logo lideraron unha loita heroica que, grazas á inmensa coraxe de centos de compañeiras mártires, conduciu á liberación de Şengal no 2015.

Durante este tempo, fomos ao sur do Kurdistan (Başûr) coa miña familia, onde nos quedamos durante dous anos. Tiñamos familiares achegados alí

que nos axudaron e nos atoparon traballos para que puideramos cubrir as nosas necesidades. Traballábamos nos campos. Estabamos lonxe da casa, mais o noso corazón estaba en Şengal. Viviamos próximos a Suleymaniyê, unha cidade onde a cultura europea ten danado á sociedade, afastándonos das demais e de nós mesmas. Cando falaba da cultura europea, cometín un erro. Esta cultura que nos invade no Próximo Oriente, que pretende homoxeneizarnos, non é a de Europa, se non a do capitalismo. E este capitalismo tamén destrúe as vosas culturas. Xa o sabedes, na Europa tamén vivistes xenocidios.

—Si, é verdade, e se aprendésemos máis da nosa historia poderíamos desenvolver unha loita internacionalista máis profunda cos pobos que sofren os crueis ataques da modernidade capitalista. Por certo, gustárame contar a historia antiga dos meus antepasados. Foi hai 800 anos. Nesa época, as relixións do zoroastrismo, directamente procedentes do Próximo Oriente, estendéronse a Europa. No meu país, Occitania (3), chamábaselles cátaros. Ao igual que os xazidíes, a súa crenza estaba estreitamente vinculada á natureza e viña acompañada de fondos valores como o compartir e o ascetismo. As mulleres tamén tiñan un papel importante. Mais, como parece que estas crenzas contiñan tantos valores vinculados á vida, valores que son perigosos para quen gobernan este mundo, intentaron destruílos. Desta maneira, o

Papa enviou unha cruzada para masacrar aos cátaros. A resistencia foi inmensa. En Montségur, 200 crentes foron condenados a morrer na fogueira. Sen renunciar xamais á súa fe, cantaron até o seu último alento até que se acen-

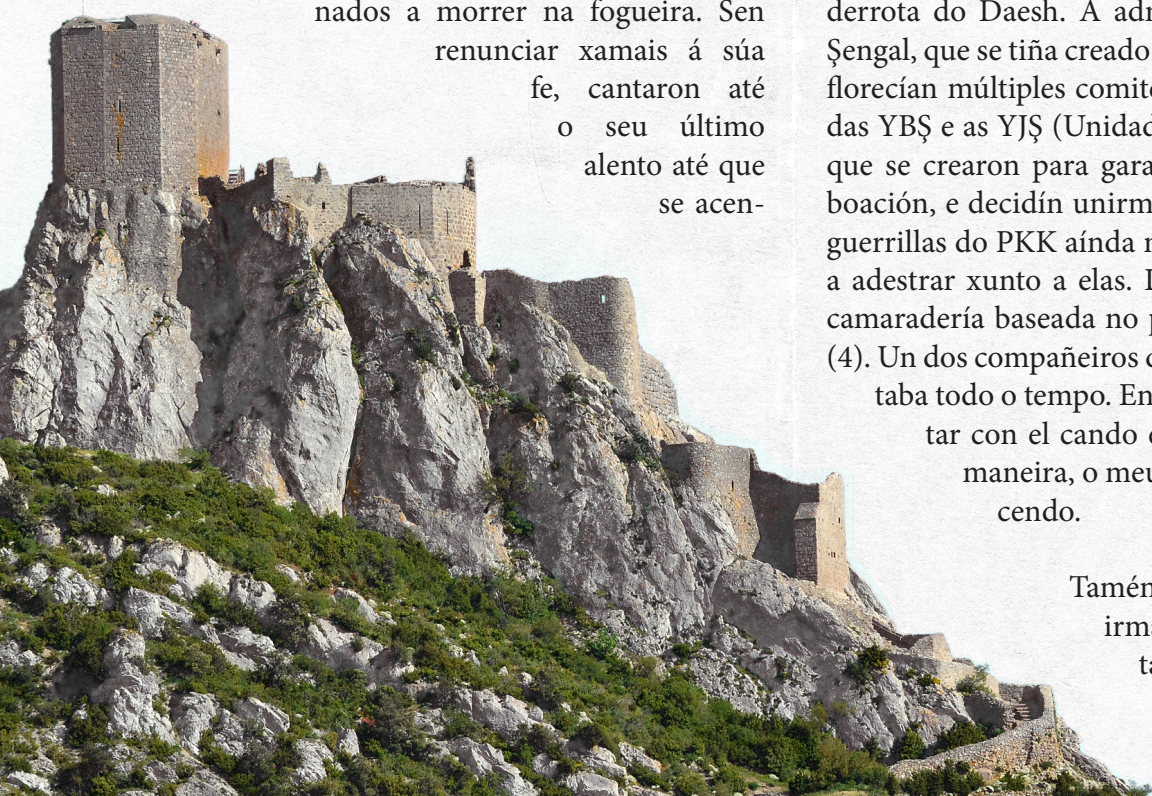
deu a chama baixo a inmensa fogueira. Despois deste xenocidio, o meu país foi invadido por Francia. Oito séculos despois, non queda case nada deste desastre, nin escritos, nin imaxes, nin obxectos, e esta relixión foi totalmente aniquilada. Mesmo a nosa lingua está a se apagar e a desaparecer pouco a pouco. Porén, chegaronnos algunhas cancións, que aínda dan testemuño desa época.

—É incríbel pensar que unha canción é máis forte que un castelo fortificado. A min tamén me gustaría escribir cancións que se seguiran cantando mil anos despois. Porque con estas cancións, os vosos cátaros téñense tornado inmortais. Así, os seus valores, fe e resistencia poden seguir sendo transmitidos.

Canto lentamente a melodía milenaria e é coma se estivésemos viaxando por medio dos tempos, levados pola resistencia e a fe dos pobos que se rebelaron. A miña voz esvaece e logo é atrapada pola súa. Era unha canción? Era un berro? A súa voz libérase da súa caixa torácica, un poder maxistral que resoa entre os montes.

—A miña amiga, a montaña de Şengal arde na néboa... É unha canción moi antiga que fala dun dos xenocidios perpetrados contra os xazidíes baixo o Imperio Otomano. Aprendina dun compañeiro das Unidades de Resistencia de Şengal (YBŞ) con quen adoitabamos cantar moito. Uninme ás YBŞ en 2017 cando a miña familia e eu regresamos a Şengal. Nese momento, a rexión estaba chea de vida despois da derrota do Daesh. A administración autónoma de Şengal, que se tiña creado no 2015, estaba crescendo e florecían múltiples comités. Entón tiña ouvido falar das YBŞ e as YJŞ (Unidades de Mulleres de Şengal), que se crearon para garantir a autodefensa da poboación, e decidín unir-me a elas. Nese momento as guerrillas do PKK aínda non se foran e me enviaron a adestrar xunto a elas. Desenvolvemos unha forte camaradería baseada no pensamento de Rêber Apo (4). Un dos compañeiros que máis me impactou cantaba todo o tempo. Encantábame escoitalo e cantar con el cando estabamos de garda. Deste maneira, o meu amor pola música foi crescendo.

Tamén me acheguei ao meu irmán maior Hassan, quen estaba involucrado no comité

de “Cultura e Arte”. Gustoulle a miña voz e díxome que tiña moito potencial. Así que me propuxeron unirme ao seu comité e aceptei con ledicia. Alí coñecín mellor a miña cultura. O meu irmán maior ensinou a cantar a moitos mozos de Şengal. Avancei moito ao seu carón. Traballamos moito xuntos. Tamén recompilamos arquivos antigos da rexión. O meu irmán Hassan formou o grupo de Koma Çiyayê Şengalê no cal participei. Desde Şengal até Qandîl, compartimos as nosas cancións en varias celebracións. Tamén lanzamos clips musicais sobre a resistencia e a autonomía de Şengal.

O meu irmán fixo un traballo inmenso para que a nosa cultura cobrase vida aquí. Traballou sen descanso, tenazmente. Estaba tan absorto que ás veces non comía en todo o día, durmía pouco. Tanto que o seu estómago terminou por danarse. Pouco a pouco comezou a sentir grandes dores, non podía comer nada, estaba esgotado. Un día desmaíouse. Reanimeino e leveino ao hospital de Mosul onde o operaron. Durante os dous anos seguintes, someteuse a varios operacións máis. Os médicos diagnosticáronlle cancro finalmente, estendéndose este moi rápido. Caeu como mártir o 23 de marzo de 2024, despedíndose da súa familia e amigos.

O sol púxose. Unha estrela brilla no ceo e nos ollos do meu camarada.

—As mártires son aquelas cuxo amor polo seu pobo e a vida é tan grande que entregaron todo o seu ser ao labor revolucionario. Şehîd Hassan nunca morrerá, porque deixou unha enorme pegada na nosa sociedade. Nunca morrerá, porque seguiremos os seus incansábeis esforzos e as súas cancións.

Notas:

1. Şengal está situada no norte de Irak (no Kurdistan do Sur). É o centro da vida do pobo xazidí. En 2014, mercenarios do Estado Islámico (ISIS) perpetraron un xenocidio en Şengal.

2. O pobo ezîdî é un grupo etno-relixioso de fala kurda orixinario de Mesopotamia. Caracterízase por seguir unha relixión ancestral: o Êzdiyatî ou ezidismo, e por ter sufrido máis de 70 xenocidios e masacres ao longo da súa historia.

3. Occitania designa o territorio histórico onde se fala a lingua occitana. Isto inclúe a metade sur do Estado francés, o val d'Aran no Estado español e unha decena de vales nos Alpes italianos.

4. Rêber Apo é o nome do líder do pobo Abdullah Öcalan. Rêber significa guía ou líder e Apo é un nome agarimoso que significa tío.

A MIÑA VIDA REAL ESTÁ POR COMEZAR HOXE

Homenaxe ao legado de Fidayeen Mahal Baloch, alias Zilan Kurd, un símbolo de unidade entre as nacións baluche e kurda.

Escrito por Mirain Baloch

Este artigo ofrece unha visión da vida de Fidayeen Mahal Baloch, de alcume Zilan Kurd. Ao honrar o seu legado, respondemos á petición das nosas camaradas revolucionarias kurdas de conmemorar o símbolo de unidade entre as loitas de liberación nacional baluchis e kurdas. Admiramos fondamente o seu espírito revolucionario e a súa aspiración a forxar vínculos entre as nacións oprimidas que loitan contra as forzas colonialistas. Os sacrificios e a dor que soportamos fortalecen a nosa conciencia colectiva mentres marchamos cara á liberación.

Fidayeen Mahal Baloch expresou esta unidade coas súas palabras revolucionarias cando se lle preguntou polo alcume que escolleu, Zilan Kurd (1). Declarou: “Quero transmitir esta mensaxe ás activistas involucradas na loita pola independencia do Kurdistan: nós tamén somos unha nación valente e intrépida coma elas e estamos comprometidas nunha batalla contra o inimigo pola nosa liberdade. Quero informarlles sobre o movemento nacional baluchi a través das miñas accións”. As súas palabras e as súas accións históricas deixaron unha marca eterna nos movementos de liberación baluchi e kurdo, e serven como unha poderosa icona de solidariedade entre estas nacións oprimidas.

Ao igual que o pobo kurdo, a nación baluchi sufriu o azote da colonización durante máis dun século e medio. Baluchistán, que no seu día foi unha nación independente e soberana, foi colonizada primeiro polos imperialistas británicos, quen re-configuraron o seu panorama socio-político e xeográfico. Para consolidar a súa explotación, o territorio baluchi foi dividido pola forza entre Afganistán, Irán e o Baluchistán británico, privando á nación baluchi da súa unidade e soberanía.

Despois da Segunda Guerra Mundial, temendo o ascenso do comunismo internacional, os capitalistas europeos, e en particular os británicos, conspiraron para socavar a independencia de Baluchistán. Isto deu lugar á ocupación paquistaní do Baluchistán o 28 de Marzo de 1948, o que marcou o comezo dun novo capítulo na colonización da nación baluchi. Até o día de hoxe, as potencias imperialistas, especialmente a expansionista China, apoian ao exército colonial paquistaní na súa brutal represión do movemento nacional baluchi, perpetuando o xenocidio e a explotación.

Malia isto, o pobo baluchi está resistindo con fortaleza. Dende comezos dos 2000, a resistencia intensificouse e as organizacións políticas e militares uníronse arredor dunha causa común. O Estado paquistaní respondeu cunha violencia desmedida; ofensivas militares, foxas comúns, desaparicións forzosas e a brutal exhibición de corpos mutilados. Entre as innumerábeis almas valentes que se opuxeron a esta tiranía atopábase Fidayeen Mahal Baloch, un glorioso exemplo de resistencia e sacrificio.

Naceu o 16 de marzo do 2002 en Surbandan, Gwadar, un pintoresco pobo pesqueiro á beira do Bahr-e-Baloch (mar de Baloch), onde Mahal Baloch creceu rodeada de beleza natural e levantamentos revolucionarios.

Rodeada polo mar e o monte Mhedhi, a vida transcorre con calma, mais a súa xente vive baixo a sombra da opresión e soporta un xenocidio e ecocidio silenciosos. Dende moi nova, Mahal demostrou un coraxe, un liderado e unha dedicación excepcionais. Comezou a súa educación primaria na escola Oasis en Gwadar. Despois de completar a súa matriculación, inscribiuse no Government Girls Inter College, Gwadar. Para a educación superior, uniuse á Facultade de Dereito da Universidade de Turbat. A súa excelencia académica valeulle o título de “mellor estudante”, mentres que os seus compañeiros chamábana de xeito agarimoso “a favorita entre as estudantes” e unha “líder natural”.

Mahal era unha alma encantadora cunha sede insaciábel de coñecemento e un grande amor pola lectura e a escrita. A súa colección persoal de libros incluía literatura revolucionaria de figuras coma Maxim Gorky, Frantz Fanon, Paulo Freire e Leila Khalid. Reflexionando sobre a súa paixón pola lectura, escribiu no seu diario: “Leo con paixón porque os libros nos aportan pensamentos e idea nobres. Debido á lectura constante, os sentimentos revolucionarios dentro de min fortalecéronse e tomei máis conciencia sobre a miña terra e a miña xente. É por iso que a lectura de libros xoga un papel importante nas nosas vidas”.

Non só era unha lectora devota, senón tamén unha escritora en cernes. A Mahal gustáballe narrar historias de ficción, recompilar vellos contos populares baluchi e escribir sobre a beleza natural que a rodeaba. A súa profunda conexión coa nai natureza inspiroulle grande

parte do seu diario persoal, onde capturou a esencia da súa amada terra natal. Tamén tiña un lado creativo que aledaba aos seus compañeiros. Mahal elaboraba a man tarxetas coloridas, chaveiros con fíos e fermosos obxectos feitos con cunchas mariñas, que agasallaba con agarimo ás súas camaradas en aniversarios e ocasións especiais. Dende moi nova, amosou paixón por coleccionar artigos únicos, coma artesanías, cartas, autógrafos e cunchas mariñas, apreciando as pequenas marabillas da vida.

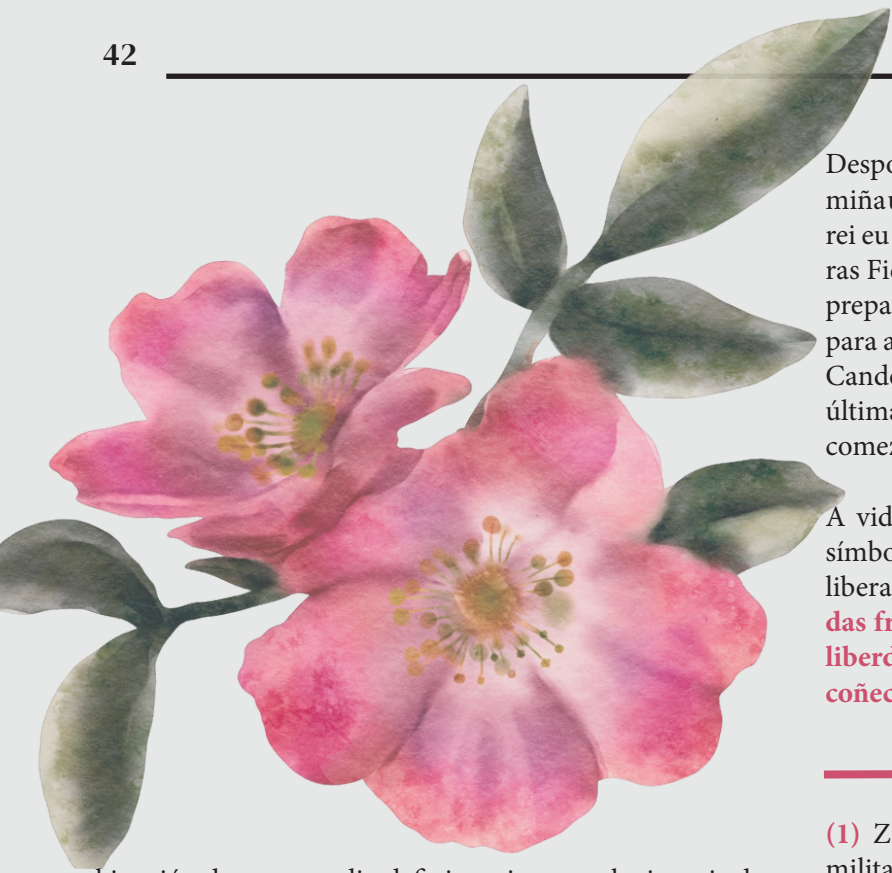
Mahal, que viviu nunha sociedade colonial onde Mo patriarcado e a opresión maniféstanse por medio de estruturas coloniais, reflexionou sobre as barreiras sociais ás que se enfrontou cando era nena: “o meu deporte favorito é o fútbol. O meu pai e o meu avó eran futbolistas. O meu desexo era ser futbolista, sabendo que ninguén me axudaría porque vivimos nunha sociedade na que non se anima ás nenas a xogar ao fútbol. Ás veces temos que seguir á sociedade, e sei que este desexo nunca se fará realidade. Ás veces os nosos desexos fican incompletos”

Os escritos de Mahal ofrecen unha sabedoría profunda e convincente sobre a súa traxectoria revolucionaria. Escribiu: “odio a opresión e a subxugación, que converteron a miña nación en miseria e sufrimento. Non se nos recoñecen os nosos dereitos dentro da nosa terra. Día após día, vémonos obrigados a vivir en opresión. Amo a liberación, a liberación despois da cal a miña nación enteira pode vivir en paz e con soberanía dentro da súa terra”.

O feito de ser testemuño das inxustizas que sufrían os baluchis e os pobos oprimidos do mundo moldeou profundamente a conciencia de Mahal. Veu coma os anciáns eran humillados, as mozas secuestradas e as intelectuais, escritoras e educadoras eran brutalmente asasinadas. Entre as moitas traxedias que sufriu estivo o martirio do seu amado mestre e fundador da escola, Sir Zahid Askani Baloch, un educador visionario que foi asasinado polo exército paquistaní e os seus servizos secretos. Estes acontecementos espertaron en Mahal unha determinación ardente de loitar pola dignidade e liberdade da súa nación.

Nas súas reflexións persoais, rexistradas no seu diario, Mahal deixou ao descuberto a angustia do seu pobo: “Os opresores arrebataron toda a felicidade ás vidas dos baluchis. Hoxe, todos os lares baluchis están de loito. A miseria e o sufrimento que soportan os baluchis son inimaxinábeis. Cada día que pasa, un fillo é secuestrado e os seus corpos mutilados son refugallo. “Ao presenciar tais brutalidades, as miñas bágoas secáranse; xa non podo chorar máis. Porén, sigo tendo a esperanza de que os días de opresión están próximos ao seu fin. Todos os baluchis -crianzas, homes, mulleres, mozas- uníranse para crear unha solución. Pronto amencerá un novo amencer”. Esta com-

binación de amor e odio definiu a viaxe revolucionaria de Mahal: amor polo seu pobo e odio polos seus opresores.

Mahal Baloch, xunto coas súas oito camaradas Fidayeen da Brigada Majeed (a unidade abnegada do Exército de Liberación de Baluchistán), comezou a operación Herof (Treboada preta) o 25 de agosto de 2024, a operación máis mortífera en termos de escala e intensidade na historia da loita nacional baluchistán contra os ocupantes paquistanís. A mártir Fidayee Mahal Baloch, seguindo os pasos das súas predecesoras, as valentes mulleres baluchis Fidayee Shari Baloch e Fidayee Summaiya Qalandrani Baloch, uniuse ao Exército de Liberación de Baluchistán no 2022 e, despois dun ano, dedicou os seus servizos á Brigada Majeed. Mahal Baloch iniciou a operación Herof conducindo un coche de seiscentos quilogramos cargado de explosivos até o Cuartel Xeral de Bela do exército paquistaní, apuntando á porta central do campamento. Este acto decisivo permitiu ás súas compañeiras Fidayeen abrir unha brecha no campamento inimigo con facilidade. Grazas ao seu oportuno e efectivo golpe ás forzas colonialistas, as outras valentes fillas da Nación Baloch lograron capturar e manter posicións chave dentro do cuartel xeral do exército durante máis de vinte horas.

Unhas horas antes do comezo da Operación Herof, todas as Fidayeen (combatentes abnegadas) sentaron xuntas, falaron e compartiron os seus pensamentos. Fidayee Junaid Zehri preguntou ao grupo: “que significa para ti a vida?”. Cada Fidayee respondeu á pregunta á súa forma. Finalmente, Fidayee Mahal Baloch respondeu: “A vida anterior a isto non era vida. A miña vida real está a piques de comezar hoxe”.

Despois dunha breve pausa, Mahal engadiu: “Quero que a miña última comida sexa o meu biryani favorito, que cociñarei eu mesma e compartirei con todas as miñas compañeiras Fidayeen”. Sorrindo, Mahal púxose de pe e comezou a preparar o biryani, mentres todas as Fidayeen se unían para axudala. Ríanse e falaban mentres cociñaban xuntas. Cando o biryani estivo listo, compartírono como a súa última comida, atesourando o momento xuntas. Despois, comezaron cos preparativos e embarcáronse na misión.

A vida, as accións e o legado de Mahal Baloch son un símbolo da firme solidariedade entre os movementos de liberación baluchi e kurdo. **A súa mensaxe resoa alén das fronteiras e recórdanos que a loita pola xustiza e a liberdade é universal e que o espírito de resistencia non coñece límites** ●

(1) Zilan era o alcume de Zeynep Kınac, unha moza militante kurda do PKK que, sen dicirlle a ninguén o que estaba preparando, levou adiante un célebre ataque suicida contra soldados turcos o 30 de xuño de 1996. A acción foi un punto de inflexión para o Movemento de Liberación Kurdo e as cartas que escribiu explicando a súa acción convertéronse nun “manifesto pola vida” que inspirou a xeracións de mozas, especialmente mulleres, a loitar pola súa liberdade.

CARTAS DE DÚAS *loitadoras pola liberdade* ÁS SÚAS FAMILIAS

O fascismo non comezou onte, e tampouco a resistencia antifascista. Fronte ao fascismo que xurdiu na década de 1920 na forma do réxime de Benito Mussolini, unha resistencia revolucionaria desenvolveuse ao mesmo tempo, insistindo na humanidade e na vida libre. Décadas despois da guerra liderada por partidistas que conduciu á liberación de Italia, o fascismo está unha vez máis en aumento, tanto en Europa coma no resto do mundo. Se imos a uns centos de quilómetros ao leste de Italia, podemos ver que o fascismo nunca deixou de existir durante o século XX no chan do Estado turco. Malia mudar de forma e cor no tempo, o fascismo existe firmemente hoxe en forma de réxime de AKP dirixido por Erdogan.

Dende o corazón da resistencia fronte á opresión, compartimos aquí as dúas cartas escritas por dúas mozas loitadoras antifascistas ás súas respectivas familias.

Anty, nome de guerra de Irma Marchiani, de 33 anos, malia o seu débil estado de saúde e despois de meses de traballo coma mensaxeira e informante, decidiu unirse ao Batallón Matteotti coma combatente na primavera de 1944. Sempre lista para protexer as vidas das súas camaradas e apreciada e respectada pola súa audacia, tenacidade e empatía, foi nomeada subdirectora da súa división. Após a súa captura polos nazis, converteuse en mártir o 26 de novembro de 1944. Porén, ela caeu con certeza do futuro no que vivirían o seu irmán Pietro e a súa irmá pequena Pally: un lar libre, redimido da vergoña fascista.

O 23 de outubro de 2024, mentres a guerra continuaba en todo o Kurdistan, os guerrilleiros do PKK Rjger Hêlîn e Asya Alî levaron adiante unha acción contra TUSAŞ, unha fábrica de armas propiedade do Estado turco. Esta empresa é responsábel da produción de drones, helicópteros e avións utilizados directamente na guerra contra o pobo kurdo. Os dos combatentes realizaron a súa acción sabendo que serían martirizados no proceso, escribindo cartas aos seus compañeiros e familiares con antelación. **Nada no 1989, Asya Alî, a única filla dunha familia de catro fillos, creceu en Esmirna.** Varias décadas despois da combatente italiana Anty, ela tamén se uniu á resistencia antifascista, loitando pola liberación dos pobos.

CARTA DA PARTISANA ITALIANA **ANTY**

Sestola, 10 de agosto de 1944

Queridísimo Piero, o meu amado irmán,

A acción que tomo hoxe, unha acción que ven dende hai xa moito tempo, obrigame a escribirche estas liñas. Estou segura de que o entenderás, porque coñeces moi ben a vontade que posúo. Sigo o meu pensamento, os ideais que unha vez sentiu o noso propio avó. Xa son parte dunha formación, e o meu comandante realmente ten moita fe e confianza en min. Agardo ser útil e non decepcionar aos meus superiores.

A miña elección non te sorprende, verdade? Estou segura de que esta sería a túa elección tamén, se só tantas cosas non te asaltaran. Ben, unha da familia é abondo e esa alguén son eu. Cando recibín unha carta de Pally despois de convidala aquí, ela tamén me respostou: qué dereito teño a escapar do perigo común? É certo, mais non permanecin aquí para manter a calma, se non porque a miña alma e o meu corazón aman a este pobo.

Mais agora todo é triste, os acontecementos que se están desenvolvendo cobren até as cousas máis fermosas cun velo triste. No meu corazón floreceu a idea (lamentábelmente compartida por moi poucos) de que todas e todos deben dar o seu apoio. Este chamado é algo tan forte, algo que sinto tan profundamente, que despois de arranxar un par de cousas podo marchar satisfeita.

"Tes algo nos teus ollos que me din que poderás liderar", dixome o comandante, "a túa mente é o teu maior mérito, nunca soñei con alistar a unha muller, mais a ti si".
E, porén, só me vira dúas veces.

Cumprirei co meu deber, se o destino me deixa o don da vida, serei feliz, senón, por favor, non chores por min. Pidoche só unha cousa: non penses en min como unha mala irmá menor. Son unha criatura de acción e o meu espírito necesita deambular, mais todo cara altos e fermosos ideais.

Ti sábelo ben, querido irmán, que debaixo da miña expresión serena (quieta, tal vez?) agóchase unha alma que se esforza por alcanzar algo. A quietude non é para min. Tal vez os anos que pasaron frearon o meu corpo, mais a miña vontade nunca estivo inerte. Deus fixo que hoxe estivera máis preparada que nunca.

Pensa en min, querido Pietro, e bendiceme. Agora sei que estás en perigo, despois de todo, iso é o que pasa en todas partes hoxe en día.

Así que mando saúdos, beixos e apertas fortes.

A túa irmá, Armiger

CARTA DA LOITADORA POLA LIBERDADE DO PKK ASYA

Á MIÑA FAMILIA

Imaxínome que as novas serán unha sorpresa. Mais se me tedes entendido aínda que fose un pouco durante o tempo que compartimos, deberíades saber que o meu ingreso no partido e a miña loita posterior non sería menor, que sempre quería máis, sempre quería o mellor. Sempre vos dixen que se non me unia ao PKK, teríavos culpado o resto da miña vida, non sería feliz e fariavos a vós infelices. Porque sempre me demostrastes o amor coma un obstáculo para min. O verdadeiro amor, pola contra, precisa crear un espazo onde a persoa que amas teña liberdade para vivir. Así que quero que saibades que o meu amor por vós alcanzou a súa verdadeira esencia tras unirme ao PKK.

Debedes comprender que o exemplo que me destes, sobre todo a vosa disciplina e moralidade, levóume a querer escoller unha vida en liberdade. Ser digna de vós era loitar por vós. Se realmente me amades, coma sempre dixestes, seguidе batallando. Resistide ao inimigo non só na medida das vosas forzas, senón con toda a vontade, e nunca choredes por min. O voso pranto humillame, xa que non me glorifica. Esta será a vosa primeira batalla co inimigo.

Vouvos pedir dúas cousas. A primeira, que crieades aos meus sobriños no seu propio idioma, na súa propia identidade. Non deberan sentir a falta que sentín e deberan de coñecer a Reberti (2) e ao PKK. En segundo lugar, enterrádeme en calquera cemiterio de Sehids, mesmo se só fica un pouquiño de min. Só durmo en paz cos meus compañeiros. Podedes perder unha filla, eu perdín centos de camaradas. Agardo que me entendades.

Miña benquerida nai, perdóame por non ter pasado moito tempo contigo e coidarte como a túa única filla. Sempre me sentín cómoda pensando que o meu pai e os meus irmáns coidaban de ti. Mais dinme conta dentro do partido, entre as miñas camaradas, que a necesidade de estar para outras mulleres e para as mulleres que discuten entre elas non pode suplir a ninguén máis. Así que, cando saiba que podes construír todo o que non puideches comigo coas mulleres do teu arredor, ese será o mellor agasallo para min.

Mentres me recordes estarei contigo, mais terás unha posición de acordo coa miña loita: recorda que todas as miñas camaradas son as túas fillas. Tamén son filla de miles de familias de Sehids. Na medida en que me entendas, estarei contigo.

Saúdos e respectos apoístas,

Asya Ali

11 de novembro de 2022

Que pasou na historia?

15 de febreiro de 1999 [Kenia]

Neste día, Abdullah Öcalan, líder do Partido dos Traballadores do Kurdistan (PKK), foi secuestrado en Kenia nunha operación conxunta de varias axencias de intelixencia, incluídas as de Turquía, os EUA e Israel. Desde entón, permaneceu recluído na illa de Imrali en réxime de illamento. Ao longo dos anos, a loita pola súa liberación converteuse nun obxectivo central de varias organizacións para poñer fin ao que se describe como unha conspiración internacional contra o Movemento de Liberación do Kurdistan e a liberación do pobo de Oriente Medio.

17 de febreiro de 1942 [EUA]

Nace Huey P. Newton, un dos fundadores do Partido Pantera Negra, en Monroe, Luisiana. A súa participación no partido incluía patrullas armadas para protexer os negros da policía: "Moita xente da comunidade ao principio non cría que só pensabamos nos seus intereses. Ninguén lles prestaba nunca apoio nin axuda cando a policía os acosaba, pero alí estabamos, homes negros orgullosos, armados con pistolas e con coñecemento da lei". Tamén desenvolveu os conceptos do intercomunalismo revolucionario como alternativa ao nacionalismo negro e opúxose firmemente ao sexismo e á homofobia no contexto dos movementos radicais.

11 de marzo de 1845 [Aotearoa]

A batalla de Kororāreka tivo lugar en Aotearoa (Nova Zelandia) cando os rebeldes maorís derrotaron ás forzas británicas e tomaron a cidade (agora chamada Russell) durante a guerra do Norte. Algúns dos ngāpuhi non aceptaban a crecente autoridade colonial británica na zona, o que se puxo de manifesto cando a bandeira británica Union Jack substituíu a bandeira das Tribos Unidas Maorís que ondeaba sobre Kororāreka.

18 de marzo de 1871 [Francia]

O goberno revolucionario da Comuna de París tomou o poder. A Comuna gobernou París durante dous meses, con políticas progresistas de socialdemocracia. As ideas feministas, socialistas, comunistas e anarquistas xogaron un papel importante na Comuna. Ao mesmo tempo, producíronse levantamentos noutras cidades do Estado francés e declaráronselles comunas en Marsella, Saint-Étienne, Narbona, Tolosa, Perpiñán, Grenoble, Bordeos e Nimes. Debido á represión militar, foron derrotadas ao cabo de poucos días. Actualmente, en memoria dos mártires e prisioneiros da Comuna de París, o 18 de marzo é o Día Internacional dos Presos Políticos.

26 de marzo de 1953 [Kenia]

As guerrillas Mau Mau, que loitaban contra o colonialismo británico en Kenia, atacaron a comisaría de policía de Naivasha. Influxiron unha humillante derrota á policía e liberaron 173 prisioneiros, moitos deles Mau Mau, dun campo de detención adxacente. Aínda que o levantamento foi finalmente reprimido con brutalidade e asasinatos en masa por parte das forzas británicas, logrouse a independencia uns anos máis tarde.

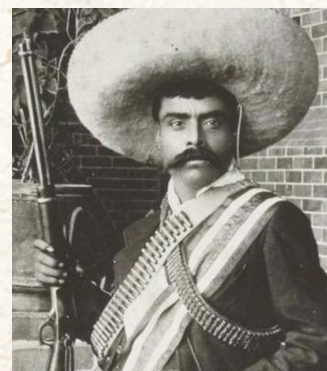
30 de marzo de 2018 [Palestina]

Ese día en Gaza, Palestina, comezou unha serie de protestas masivas, tamén coñecidas como a Gran Marcha do Retorno. A poboación esixiu o dereito ao retorno dos refuxiados ás súas terras ancestrais, que agora están asentadas no que se recoñece formalmente como "Israel". Tamén esixiron o fin do bloqueo de Gaza. A pesar da súa estratexia pacífica, as forzas sionistas executaron varios palestinos. O apoio á resistencia armada aumentou significativamente despois destas marchas.

10 de abril de 1919 [México]

Neste día, Emiliano Zapata, líder campesiño durante a revolución mexicana de ascendencia indíxena nahua e española, foi asasinado en Chinameca, Ayala, polo goberno "revolucionario" de Carranza. Desde moi novo comezou a defender os dereitos dos pobos indíxenas de Morelos cando viu que os terratenentes ricos roubaban continuamente as súas terras, sen resposta do goberno. Entón comezou a participar en ocupacións armadas de terras. Co estalido da revolución en 1910, Zapata converteuse no líder do Exército Libertador do Sur. Esta forza era unha milicia campesiña que loitaba por "terra e liberdade", un lema que adoptaron do anarquista mexicano Ricardo Flores Magón.

19 de abril de 1945 [Italia]

En Italia, o CLN (Comité de Liberación Nacional) chamou a unha insurrección para obrigas as forzas nazis e fascistas a "renderse ou morrer". Os partisanos italianos e as tropas aliadas liberaron Boloña o 21 de abril, Parma e Reggio Emilia o 24 de abril, e Milán, Turín e Xénova o 25 de abril. O 25 de abril, mentres intentaba fuxir, Mussolini foi arrestado e executado xunto coa súa amante Clara Petacci.

25 de abril de 1974 [Portugal]

En Portugal, o Movemento das Forzas Armadas (MFA) tomou o control de varias estruturas do país nun golpe de Estado que derrubou a ditadura fascista que gobernara durante décadas. A data marcou o inicio dun difícil e controvertido proceso revolucionario (PREC), caracterizado por varias instancias de control popular sobre fábricas, consellos de barrio e unha intensa loita política, incluída a dos movementos de mulleres. Aínda que non sempre se describe así, a Revolución dos Caraveis comezou nas colonias do Imperio portugués. O proceso revolucionario rematou cun novo golpe de Estado (o 25 de novembro de 1975) que instaurou unha democracia liberal no país, impulsada pola influencia de varias potencias externas.

26 de abril de 2022 [Baluchistán]

Ese día, Shari Baloch levou a cabo unha autoinmolación con explosivos nas inmediacións do Instituto Confucio da Universidade de Karachi. Foi a primeira muller mártir do Exército de Liberación de Baluchistán (BLA). O ataque matou tres académicas chinesas e o seu chófer, no contexto da crecente influencia do Corredor Económico China-Paquistán, o que aumentou os medos da poboación sobre a continua privación de recursos na súa patria. A combatente de 30 anos marcou o comezo da "era da participación activa das mulleres na loita armada".

Moces en Acción

Por todo o mundo, a mocidade está a recuperar a iniciativa!
Aquí recompilamos algunhas das accións que tiveron lugar
entre novembro de 2024 e xaneiro de 2025.

ALEMAÑA

Moces internacionalistas despregaron unha enorme pancarta sobre unha estatua que simboliza a paz co lema: "Rexeitamos a Terceira Guerra Mundial. Non aos mísiles de alcance medio en Alemaña. Non aos Eurofighters en Kurdistán".

ZIMBABUE

Un mozo de Zimbabue abriu unha foto do líder do pobo que busca a liberdade, o líder Apo, fronte ao consulado turco, e condenou o illamento. "Ata que o señor Öcalan sexa libre, ata que o pobo kurdo sexa libre, non descansaremos, non nos deteremos".

SARDEÑA

No seminario, moxes internacionais sardos faláron sobre a historia de Kurdistán, o movemento de liberación das mulleres e a importancia do líder Öcalan para as mozas de todo o mundo. Cerdeña foi ocupada e utilizada sistematicamente por diferentes forzas durante séculos. A lingua sarda foi devaluada e reprimíronse miles de anos de cultura. Moxes sardes sentíronse inspirados pola loita do pobo kurdo e pola súa identidade para protexer a súa lingua, cultura e historia.

INDONESIA

Indonesia e Papúa compartiron un chamamento público para pedir a liberación de Abdullah Öcalan. “Öcalan non é só un prisioneiro político, é un símbolo da loita dos pobos oprimidos, un pensador que forxou as ideas da democracia radical, a ecoloxía social e a liberación da muller. Mentres siga encarcerado, ningún de nós será verdadeiramente libre”.

ALXERIA

Decenas de activistas, entre eles Greta Thunberg, asistiron á Cimeira de Solidariedade co Pobo Saharaí e expresaron o seu apoio á revolución de Rojava. A Cimeira de Solidariedade co Pobo Saharaí celébrase nos campos de refuxiados saharauís do sur de Alxeria e conta con participantes de diferentes países.

Se queres que compartamos as túas accións no vindeiro número, envíanos un correo a **legerinkovar@protonmail.com** con algunhas fotos e información. A mocidade de todo o mundo está a organizarse e a actuar, únete a ela!

Recomendación cinematográfica de Lêgerîn

PEL NEGRA, MÁSCARAS BRANCAS

Este documental ofrécenos unha visión detallada da obra e da influencia de Frantz Fanon, da súa vida e da súa particular análise da mentalidade colonizadora. Con esta recomendación, tamén queremos animarvos a ler os seus libros e a pensar nas nosas loitas como unha continuación do seu pensamento. Non só temos que loitar contra o fascismo, senón tamén acadar a liberdade total fronte á opresión e á colonización da humanidade, que leva prolongándose durante milleiros de anos.

A película explica en profundidade a teoría e a biografía do revolucionario anticolonialista Frantz Fanon, autor de *Pel negra, máscaras brancas*. Nace en 1925 en Martinica, unha colonia francesa que máis tarde sería gobernada por un cómplice próximo de Hitler: o almirante Georges Robert. Fanon decátase axiña de que os escravizados negros da súa sociedade sofren un problema moi complexo, ademais da violencia constante do opresor: tamén teñen a conciencia escravizada. No seu primeiro libro, que escribiu con só 27 anos, analiza a mente das persoas oprimidas. Describe como os colonizadores implantaron o seu racismo e exerceron un control absoluto sobre a visión dos escravos negros do mundo e de si mesmos. A colonización total do pensamento afecta tanto ao opresor como ao oprimido: o amo non pode concibirse a si mesmo sen o escravo. O escravo atopa a súa realidade unicamente en relación co seu amo.

Vemos o papel fundamental que desempeñou Frantz Fanon na loita de liberación das nacións colonizadas, unha loita que continuou mesmo despois de acadar a independencia física. Os negros, como escribe Fanon, asumiron o papel de opresores para si mesmos e para os demais. Levan "máscaras brancas" porque non poden atopar a súa verdadeira identidade fóra do marco racista europeo.

Esta loita non só se aplica aos contextos coloniais do pasado, senón tamén á nosa situación actual: Como podemos liberar a nosa conciencia do que nos ensinaron? De que maneira nos estamos impedindo ser libres? Especialmente na confrontación coas novas estratexias fascistas, necesitamos avanzar con decisión cara ao desenvolvemento da nosa propia verdade. Non podemos aceptar como verdade o que nos imponen os réximes imperialistas. Como podemos atopar a

nosa propia identidade como mozas e mozos e como sociedade no seu conxunto? Frantz Fanon desempeñou un papel clave na resposta a estas preguntas.

Como psiquiatra, viu o impacto mental da violencia colonial tanto nas persoas que loitaban pola liberación como nos soldados do estado colonialista. Axúdanos a comprender como os levantamentos violentos dos pobos colonizados son un acto de amor polo mundo, tanto para liberar o opresor como os oprimidos dun sistema odioso. En toda a vida e obra de Frantz Fanon recoñecemos esta vontade de vivir. Pola contra, a violencia destrutiva do exército colonizador e a educación racista provocan a morte total da natureza, dos valores, da conciencia e da humanidade. Na historia de vida de Frantz Fanon vese como as súas experiencias o levaron á conclusión de que liberarse significa matar o fascista que hai en nós, así como o colonizador europeo na propia terra:

“MATAR A UN EUROPEO É MATAR DOUS PAXAROS DUN TIRO, ELIMINANDO DUNHA SOA VEZ AO OPRESOR E AO OPRIMIDO: DEIXANDO A UN HOME MORTO E AO OUTRO LIBRE.”

FRANTZ FANON
 “Os condenados da terra”
(Limiar de Jean-Paul Sartre)

Quen somos?

Lêgerîn é unha plataforma mediática internacional construída pola mocidade revolucionaria internacionalista e para ela. A súa liña ideolóxica está conectada co paradigma da Modernidade Democrática, desenvolvida por Abdullah Öcalan desde a revolución en curso no Kurdistán. A Modernidade Democrática é unha terceira vía, contra o capitalismo neoliberal e o fascismo, que se retroalimentan e atacan a toda a humanidade mediante guerras imperialistas, explotación, destrución da vida e dos valores sociais. A Modernidade Capitalista é global e está organizada, así que a loita tamén debe sê-lo!

Organizar a distribución:

Independentemente de onde te atopes no mundo, podes participar na difusión dos materiais da revista e na divulgación da perspectiva ideolóxica do paradigma da modernidade democrática e do programa político do confederalismo democrático.

Para iso, podes organizarte co teu contorno para:

- Distribuír a revista fisicamente ou en formato dixital.
- Crear grupos de lectura e debate.
- Organizar seminarios e presentacións presenciais ou en liña, nas que poida participar alguén do noso equipo editorial.

Se estás preparada/o para participar na difusión do novo internacionalismo xuvenil, contáctanos!

Traballo interno:

- Equipo editorial
- Tradución / corrección de textos
- Uso de programas como: Photoshop, InDesign, After Effects, Premiere Pro, etc.
- Xestión en redes sociais como: Twitter, Instagram e deseño web
- Poesía, pintura, narrativa, investigación, creación de vídeos...

Como apoiar?

Lêgerîn constrúese colectivamente coa participación de centos de persoas que comparten os seus coñecementos, esforzo e recursos, e que forman parte dalgunha das nosas áreas de traballo de forma voluntaria ou participan activamente na rede de produción e distribución dos nosos materiais. Ata o de agora, Lêgerîn era coñecida como revista, pero agora, baixo esta mesma identidade, estamos a desenvolver novos proxectos e medios audiovisuais. Sen o esforzo e a organización comunal do traballo, Lêgerîn non podería existir. Especialmente na fase actual de creación de novos proxectos e para unha xestión máis eficaz da revista, estamos a buscar persoas que poidan colaborar.

Apoio financeiro e colaboración

- Coa túa achega económica, axúdanos a desenvolver máis material ideolóxico e con maior calidade
- Podes facer unha doazón puntual coa cantidade que queiras ou doar mensualmente a través do noso Patreon (patreon.com/legerin).
- Se dispós de medios de impresión, ferramentas audiovisuais ou dixitais, ou calquera tipo de axuda material que poidas compartir connosco de forma gratuíta ou a baixo custo, serás moi benvida/o!

De onde vimos? Como era a vida antes do capitalismo?

Volvamos ás nosas raíces para abrir o futuro: investiguemos a realidade das nosas devanceiras e devanceiros nas nosas cidades e aldeas para atopar a base democrática da sociedade.

GRUPOS DE INVESTIGACIÓN XUVENIL: Descárgao en liña!

A group of young women, likely members of the Red Guard, are marching in a village. They are wearing dark brown shirts, green trousers, green caps, and black face masks. Some have red scarves. They are carrying rifles. In the background, there are traditional thatched-roof houses, utility poles, and mountains under a cloudy sky. Other people are visible in the distance.

A Historia non remata
mentres a mocidade
siga loitando.

Lêgerin

A revista da mocidade internacionalista.